

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β' - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ι) Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

γ) Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

2.- ΟΜΙΛΙΑΙ

δ) Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα καὶ τὸ πρόβλημα μὲ τὰ Σκόπια

Ὁμιλία εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΠΙΤΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ
εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν, 12^{ης} Δεκεμβρίου 2005

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρήστος Α. Σαρτζετάκης, Ἀγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ
ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ - ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ,
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

ΥΠΟ
ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
Τέως Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

*Λ*Λ*Λ*

Τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ἀπετέλεσε κατὰ τὰ κύρια σημεῖα τοῦ τὸ περιεχόμενον ὁμιλίας, γενομένης τὴν 12^{ην} Δεκεμβρίου 2005 εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΠΙΤΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ.

Ἦδη ἡ ὁμιλία προσφέρεται κατωτέρω εἰς τὴν ἐκτενεστέραν πλήρη μορφήν της, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν εὐλόγως, ὡς ἐκ τοῦ περιορισμένου τοῦ χρόνου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκφωνηθῇ.

Λ*Λ*Λ*Λ

Κύριε Πρόεδρε τοῦ Συνδέσμου Ἐπιτελῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης,

Μὲ ιδιαίτερη χαρὰ ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν τιμητικὴν πρότασίν Σας, ὅπως ὁμιλήσω κατὰ τὴν ἀποψινὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Συνδέσμου Σας διὰ κρίσιμον ἔθνικόν θέμα. Καὶ αισθάνομαι ἰδιαιτέρως τὴν τιμὴν ἐν ᾧψει τῆς προελεύσεώς της ἀπὸ ἀνθρώπου, οἱ ὅποιοι ἀνεδείχθησαν εἰς κορυφαῖα στελέχη τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μὲ ὑψηλοτάτην ἀποστολήν : τὴν εὐθύνην τοῦ ἀναγκαίου σχεδιασμοῦ πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας. Σχεδιασμοῦ κατορθουμένου διὰ τῶν ἰδίων γνώσεων, τεχνικῶν δεξιοτήτων καὶ ἐν παντὶ δεινότητος. Βεβαίως, εἰς τὸ πλαίσιον τῶν κατευθύνσεων, τὰς ὁποίας ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας ὀρίζει, αὐτὴ προσανατολίζουσα, κατὰ τὸ δημοκρατικόν μας πολίτευμα, τὸν ἀγῶνα συντηρήσεως καὶ ἐπιβιώσεως τοῦ Ἔθνους.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Θέμα τῆς ὁμιλίας μου εἶναι τὸ λεγόμενον «Μακεδονικὸν ζήτημα» καὶ τὸ σύγχρονον παράγωγόν του, τὸ πρόβλημά μας μὲ τὰ Σκόπια. Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις, φυσικὰ συντομωτάτη, εἶναι ἀναγκαία, πρὸς ἐπισήμανσιν τῆς ποιότητος, ὡς ἐκ κατασκευῆς προσχηματικοῦ, κιβδήλου ζητήματος,

καὶ βεβαίως τῶν τραγικῶν σημερινῶν διαστάσεων καὶ συνεπειῶν του· αἱ ὁποῖαι καί, μετὰ περίοδον ἀρκετῶν δεκαετιῶν σχετικῆς ἡρεμίας, προβάλλουν ἤδη ὀξύτεραι, ἐξ αἰτίας ἀχρείας πολιτικῆς πρακτικῆς ἰσχυρῶν παραγόντων τῆς διεθνούς σκηνῆς, οἰστροηλατουμένων ἀπὸ καταχθονίους πολιτικὰς σκοπιμότητας καὶ ἰδιοτελεῖς σχεδιασμούς.

A) ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

1.- Γένεσις τοῦ «Μακεδονικοῦ ζητήματος».

Τὸ «Μακεδονικόν» ὑπεκινήθη, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ὡς φάσις τοῦ λεγομένου «ἀνατολικοῦ ζητήματος», δηλαδὴ τοῦ προβλήματος διαδοχῆς τῆς ὑπὸ κατάρρευσιν Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Τότε, Μεγάλαι Δυνάμεις, ἀφ' ἑνὸς ἡ **Αὐστροουγγρική Μοναρχία** ἐπιζητοῦσε δι' ἴδιον λογαριασμόν κάθοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον, ἀδιαφοροῦσα, ὡς πολυεθνικὴ ἢ ἰδίᾳ, διὰ τὴν ἐθνικότητα τῶν κατοίκων τῶν ἐνδιαμέσων περιοχῶν· καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἡ **Τσαρική Ρωσία**, οἰστροηλατουμένη ἀπὸ τὴν πανσλαβιστικὴν ἰδέαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν ἀναδειξεῖς τῆς εἰς διάδοχον τῆς πάλαι ποτὲ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπεδίωκε καὶ αὐτὴ διέξοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον, μὲ ὄργανον τὴν ἔχουσαν ἐκσλαβισθῆ νομαδικὴν *τουρκομογγολικὴν φυλὴν τῶν Βουλγάρων*, ἐκμεταλλευσμένη τὸ ὀμιλούμενον εἰς ὠρισμένα σημεῖα τῆς Μακεδονίας, κυρίως τῆς ὑπαίθρου χώρας, σλαβοφανές, περισσότερον βουλγαρικῆς ἀποκλίσεως, ἰδίωμα. Ἐνῶ ἡ **καθολικὴ Γαλλία** ἀπέβλεπεν εἰς ἡγεμονεύουσαν ἐπιρροὴν κυρίως εἰς τοὺς *Ἁγίους Τόπους*, ἡ δὲ **Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ**, ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς θαλασσίας ὁδοῦ, μέσῳ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ, πρὸς τὰς Ἰνδίας, τότε ἀποικίαν τῆς, ἠγωνίζετο διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς ὑποκειμένης ἐκάστοτε εὐκολώτερον εἰς χειραγώγησιν, λόγῳ τῆς ἀδυναμίας τῆς. Τέλος ἡ κατέχουσα **Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία**, ἀντιμετωπίζουσα τὴν συναυλίαν τῶν ἀνωτέρω ξένων ἐπιδιώξεων καὶ φοβουμένη τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐξέγερσιν τῶν ὑπὸ τὸ πέλημα τῆς βαλκανικῶν λαῶν, εἰς τοὺς ὁποίους εὗρισκεν ἤδη ἐπικίνδυνον ἀπήχησιν, διαδιδόμενον, τὸ προηγηθὲν σχετικὸν κήρυγμα τοῦ ἐθνομάρτυρός μας *Ρήγα Φερραίου*, μετῆλθε τότε ἔναντι αὐτῶν, ὑπὸ ξένην καθοδήγησιν, τὴν ἀποτελεσματικὴν πολιτικὴν τοῦ «*διαίρει καὶ βασίλευε*». Ἔτσι, πρὸς ἀπομόνωσιν τῶν Ἑλλήνων, πνευματικῶς τοῦλάχιστον κυριαρχούντων καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν Μέσην βαλκανικὴν, ἰδρύετο τὴν **27.2.1870**, μὲ φερμάνιον τοῦ Μεγάλου Βεζύρη *Ἀαλῆ ἢ Ἀλῆ Μωχαμέτ Ἐμὶν Πασσᾶ* καὶ μὲ τὴν ἔνθερον βοήθειαν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας *Ἰγνάτιεφ*, **αὐτοκέφαλος Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία εἰς Κωνσταντινούπολιν**, ὀρισθέντος, ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ ὑπήγοντο ὄχι μόνον τὰ καθαρῶς βουλγαρικὰ πολίσματα, ἀλλὰ καὶ ὅσων πόλεων καὶ χωριῶν τὰ

δύο τρίτα τῶν κατοίκων ἐζήτησαν τοιαύτην ὑπαγωγὴν. Καὶ πρὸς τοιοῦτον διὰ τῆς βίας πειθαναγκασμὸν τῶν Μακεδόνων, μὲ ἀπωτέραν ἐπιδιώξιν ὅπως, μέσῳ ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, ἐμφανισθοῦν ὡς Βούλγαροι καὶ ὄχι Ἕλληνες, ὅπως πράγματι ἦσαν καὶ διεκήρυσσαν ὅτι εἶναι, ἤρχισεν ἔκτοτε ἢ διὰ πρακτόρων τρομοκρατία καὶ ἐξαπελύθη ἐν συνεχείᾳ ὄργιον αἵματος μὲ τὴν ἐγκληματικὴν δράσιν Βουλγάρων κομιτατζήδων, ποὺ ἀπεδεκάτιζαν κατὰ προτίμησιν τοὺς προὔχοντας τῶν Μακεδονικῶν χωριῶν (ιδίως Προέδρους Κοινοτήτων, Ἱερεῖς, δασκάλους, ἰατροὺς, ἐμπόρους, κλπ.), ἐὰν δὲν ὑπέγραφαν αἴτησιν ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν.

2.- Ἡ Ἑλλὰς ἐμπόδιον εἰς βλέψεις ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων.

Ἐὰν λοιπὸν αἱ ἀνωτέρω Μεγάλαι Δυνάμεις, καὶ πρὸ παντὸς ἡ *Ρωσία*, δὲν ἀνεμειγνύοντο, ἢ κάθε μία πρὸς τὸ ἰδικόν της συμφέρον, εἰς τὰ τῆς Βαλκανικῆς, τὰ πράγματα δὲν θὰ ἐλάμβαναν τὴν ἀνωτέρω αἵματηράν, ἀλλὰ θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν φυσιολογικὴν των πορείαν. Τὴν καταρρέουσαν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν θὰ διεδέχετο ἡ Ἑλλὰς τοῦλάχιστον εἰς ὀλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ βορειότερον, ὅπου τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ πληθυσμιακῶς καὶ πολιτιστικῶς, «ἐν μνημείοις σωζομένοις καὶ λίθοις φθεγγομένοις» τοῦ παρελθόντος, καὶ μὲ τὰς ἑκατοντάδας συγχρόνων ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν οἰκονομίαν ἐν γένει κατὰ μεγίστην πλεονοψηφίαν εἰς χεῖρας του, συντριπτικῶς ὑπερεῖχε.

Ἑλλὰς ὅμως, ἐκτεινομένη καὶ πέραν ὄχι μόνον τῶν τότε, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῶν σημερινῶν ἑλληνικῶν συνόρων (ἀφοῦ θὰ περιελάμβανε τοῦλάχιστον καὶ ὀλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν), θὰ ἐματαίωνε τὰς ἀνωτέρω ἐπεκτατικὰς ἐπιδιώξεις Μεγάλων ἐξωβαλκανικῶν Δυνάμεων. Καὶ ἀκόμη, θὰ ἀποτελοῦσε ὑπολογίσιμον, ἀστάθμητον διὰ τὰ συμφέροντά των, παράγοντα εἰς τὴν Βαλκανικὴν, μὲ τὴν καταλυτικὴν δὲ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς ὑπεροχὴν τοῦ τότε ἀκμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Αἰγύπτου, κλπ., ὑπολογίσιμον παράγοντα καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐν γένει νοτιοανατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου.

3.- Ἡ ἀνθελληνικὴ πολιτικὴ. Συνθήκαι Ἀγίου Στεφάνου καὶ Βερολίνου (1878). Ἡ βουλγαρικὴ ἐπιβουλή. Πραξικοπηματικὴ κατάληψις τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας (1885).

Ἔτσι προδιεγράφη ἀπὸ ὅλους εὐθέως ἀνθελληνικὴ πολιτικὴ. Καὶ εἰς πρώτην φάσιν ἡ *Τσαρική Ρωσία* ἐπεκράτησεν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις της

μέ την υπαγορευθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς *συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (3^{ης} Μαρτίου 1878)*. Μὲ αὐτὴν ἐδημιουργήθη «*Μεγάλη Βουλγαρία*», μὲ κάθοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ὀλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν μέχρι Θεσσαλονίκης. Ἀλλ' ἡ ἐξαμβλωματικὴ αὐτὴ συνθήκη, τῆς ὁποίας ἡ ἐπέτειος, ἄς σημειωθῆ, ἐορτάζεται καὶ σήμερον ὡς ἐθνικὴ ἐορτὴ εἰς τὴν Βουλγαρίαν - ἀπόδειξις, ὅτι αὐτὴ διατηρεῖ ἀνεκδότως τὰς εἰς βάρος μας κατακτητικὰς τῆς ἐπιδιώξεις - ἡ συνθήκη λοιπὸν αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, πρὶν καὶ ἐφαρμοσθῆ, ἀνετράπη μόλις μετὰ τετράμηνον μὲ τὴν *συνθήκην τοῦ Βερολίνου τῆς 13^{ης} Ἰουλίου 1878*. Δι' αὐτῆς ἐδημιουργεῖτο τότε ἡ *Ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας*, μὲ ἕδαφος τὴν μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Αἴμου περιοχὴν, σὺν καὶ τὸ νοτίως ταύτης κείμενον σαντζάκιον τῆς Σόφιας, ἐνῶ ἡ νοτίως τοῦ Αἴμου περιοχὴ ἀπετέλεσε τὴν αὐτόνομον ἐπαρχίαν τῆς *Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας*, ἡ δὲ *Μακεδονία* ὀλόκληρος παρέμενεν ὑπὸ τὴν Ὄθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Αἱ ἀνωτέρω ὅμως ἄνομοι ἐπιδιώξεις τοῦ Πανσλαβισμοῦ δὲν εἶχαν ἀποσβεσθῆ, ἀπλῶς εἶχαν ἀνασταλῆ. Ἔτσι τοὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς συστηματικοὺς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους διωγμοὺς τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι καταφανῶς ὑπερτεροῦσαν πληθυσμιακῶς, τοῦλάχιστον εἰς τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα (Φιλιππούπολιν, Νευροκόπιον, Μελένικον, Μεσημβρίαν, Πύργον, Βάρναν, κλπ.), καὶ κυρίως πολιτιστικῶς εἰς τὴν *Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν*, ἠκολούθησε πραξικοπηματικὴ κατάληψις τῆς καὶ προσάρτησις ἀπὸ τὴν συνορεύουσαν Βουλγαρίαν μόλις μετὰ ἑπταετίαν, τὸ **1885**, ἐνῶ ἡ μακρὰν ἀπέχουσα Ἑλλὰς περιορίσθη εἰς διαμαρτυρίας, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀντιδράσῃ δυναμικῶς, λόγω παρεμβολῆς τῆς ὑπὸ Ὄθωμανικὸν ἀκόμη ζυγὸν Μακεδονίας.

4.- Ἡ κατὰ τῆς Μακεδονίας βουλγαρικὴ ἀπειλή.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ ἐγχειρήματος ἀρπαγῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἀνοιξεν ἡ ὄρεξις τῶν Βουλγάρων. Καὶ μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι τὸ ἴδιο θὰ ἠμποροῦσε νὰ τελεσφορήσῃ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐὰν καὶ αὐτὴ ὁμοίως αὐτονομεῖτο, ἐφευρέθη ἀκολούθως, μὲ ξένην πάντοτε ἐπίνευσιν καὶ ὑποστήριξιν, τὸ ἀπατηλότατον σύνθημα «*ἡ Μακεδονία στοὺς Μακεδόνες*» καί, μὲ ἐκμετάλλευσιν τοῦ κοινοῦ πόθου τῶν ὑποδούλων πρὸς ἀπελευθέρωσίν των ἀπὸ τῆς Ὄθωμανικῆς δουλείας, συνεκροτήθη τὸ **1893** καὶ ἔδρασεν ἡ λεγομένη **Ε.Μ.Ε.Ο.** («*Ἐσωτερικὴ Μακεδονικὴ Ἐπαναστατικὴ Ὀργάνωσις*»), ὅταν διεπιστώθη, ὅτι ἡ προηγηθεῖσα «*Ἐξωτερικὴ*» ὁμοία, λόγω τῶν διακηρυσσομένων ἐπιδιώξεων τῆς προσαρτήσεως τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Βουλγαρίαν, δὲν εἶχε καμμίαν οὐσιαστικὴν εἰς τοὺς Μακεδόνας ἐπιρροὴν καὶ καμμίαν ἐκ τούτου πιθανότητα ἐπιτυχίας. Ὡς *μέσα δὲ δράσεως* ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν Σλάβων πατρῶνων τῆς ἐκτεταμένη *διὰ πρακτόρων προπαγάνδα* καὶ ὁ διὰ τῆς *βίας*, ἀκόμη *καὶ δολοφονιῶν προκρίτων* τῶν

ἀρνούμενων, πειθαναγκασμός ύπαγωγῆς ἐκκλησιαστικῶς τῶν κατοίκων εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, πρὸς ἀποκοπὴν τῶν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἔτσι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19^{ου} αἰῶνος χιλιάδες *πράκτορες ὑπὸ τὸ ἔνδυμα μοναχοῦ* ἐξαπεστάλησαν ἀπὸ τὴν *Τσαρρικὴν Ρωσίαν* ἀνὰ τὰ τρία βιλαέτια Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου καὶ Σκοπίων, κηρύσσοντες τὸν σλαβισμόν καὶ μεταβαπτίζοντες τοὺς χωρικοὺς μὲ σλαβικὰ ὀνόματα. Μὲ παράλληλα κηρύγματα προετοιμασίας πρὸς ἐξέγερσιν κατὰ τοῦ Τούρκου τυράννου. Παράλληλως *ἔνοπλοι συμμορίαὶ κομιτατζήδων*, ἀποσταλεῖσαι ἀπὸ τὴν *Βουλγαρίαν*, ἐπέβαλον διὰ τῆς βίας εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους ἀναγκαστικὰς χρηματικὰς εἰσφοράς. Καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἐκβουλγαρισμοῦ ἐκλιμακώθη διὰ πολλῶν πραξικοπημάτων ἐναντίον ἱερέων καὶ ἐκκλησιῶν, μὲ αὐθαιρέτους καταλήψεις μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν καὶ ἐγκατάστασιν ἰδικῶν τῶν, ἐξαρχικῶν, ἱερέων καὶ μοναχῶν, ὡς καὶ μὲ τὸν διὰ τῆς βίας πειθαναγκασμὸν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἀνοχὴν καὶ τὰ ἀδιάφορα βλέμματα τῶν Τούρκων δυναστῶν, οἱ ὅποιοι ἤδη μὲ τὴν δημιουργίαν εἰς Κωνσταντινούπολιν τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἐφαρμόζοντες τὸ δόγμα «διαίρει καὶ βασιλεύει», ἐπεδίωκον διὰ τῆς ἀλληλομαχίας τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τῶν (Βουλγάρων ἐναντίον Ἑλλήνων καὶ δευτερευόντως Σέρβων) νὰ παρατείνουσι τὴν κλονιζομένην παραμονὴν τῶν εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἔδαφος. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνωτέρω προπαγάνδας καὶ τῆς βίας ἀρκετὰ χωρία ὑπέκυψαν. Ὅμως ἀφυπνιζομένου τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῶν ὄσων δεινῶν πλέον ὑπέφερε καὶ ἀνθισταμένου εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἐπιδιώξεις, ἡ βία τῶν κομιτατζήδων ἐγιναντῶθη. Καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον συστηματικῆς ἐξοντώσεως τῶν ἐγκριτωτέρων Ἑλλήνων, μὲ σφαγὰς καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν, ἀκόμη καὶ τῶν παιδιῶν τῶν. Ἔτσι μόνον κατὰ τὴν τριετίαν **1897-1899** ἐδολοφονήθησαν εἰς μόνην τὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης 47 Ἕλληνες ἱερεῖς, διδάσκαλοι, ἰατροὶ καὶ ἔμποροι. Τὸ δὲ **1902** εἰς τὴν ὅλην Μακεδονίαν 187 ὁμοίως Ἕλληνες πρόκριτοι. Ἐνῶ διαπράττονται καὶ ἐμπρησμοὶ τῶν ἀνθισταμένων χωρίων.

5.- Ἡ «ἐπανάστασις τοῦ Ἴλιν-ντεν» μεθοδευθεῖσα ἐξόντωσις τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὴν ἐπομένην ἀνοιξιν, τοῦ **1903**, νέα ἰσχυρότερα βουλγαρικὰ συμμορίαὶ ἐπέδραμον εἰς τὴν Μακεδονίαν, καλοῦσαι εἰς ἐπανάστασιν τοὺς κατοίκους τῆς πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ἀποκρύπτουσαι δὲ τὸ βουλγαρικὸν τῶν πρόγραμμα καὶ πρὸς παραπλάνησιν τῶν Ἑλλήνων, ἐνεφανίσθησαν μάλιστα εἰς τὰ κεντρικώτερα διαμερίσματα τῆς Μακεδονίας φέρουσαι ἀκόμη καὶ τὴν ἑλληνικὴν φουστανέλλαν ! Καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον τῶν : ἀνατινάξεις σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἐπιθέσεις κατὰ τουρκικῶν στρατιωτικῶν σταθμῶν καὶ φόνοι μεμονωμένων Τούρκων χωροφυλάκων

καὶ στρατιωτῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον. Εἰς δὲ τὴν Θεσσαλονίκην τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1903 ἐκρήξεις εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδούς, ἐμπρησμός τοῦ καταστήματος τῆς Ὄθωμανικῆς Τραπεζίης, καταστροφή τῶν σωλῆνων ἀεριοφώτος, ἀνατίναξις εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ ἀτμοπλοίου «Γκουαδαλκιβίρ». Αὐτά, ἐν συνδυασμῶ καὶ μὲ συστηματικὴν δι' ἀφθόνου σλαβικοῦ χρυσίου προπαγάνδαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πρὸς διέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ δημιουργίαν ἐκεῖ κλίματος συμπαθείας πρὸς τοὺς ἐξεγειρομένους «βουλγαρικοὺς» τῆς Μακεδονίας πληθυσμούς.

Τέλος, τὴν 20ὴν Ἰουλίου 1903 οἱ Βούλγαροι ἐσήκωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀποκαλουμένης, ἐκ τῆς ἐορταζομένης κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἡμέρας τοῦ προφήτου Ἡλίου, «ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰλιν-ντεν». Εἰς αὐτὴν συμμετέσχον, παρὰ τὴν βουλγαρικὴν χροιάν της, καὶ ἄρκετοὶ μὲ Ἑλληνικὴν συνείδησιν κάτοικοι, ἄλλοι βιαίως στρατολογηθέντες καὶ ἄλλοι εὐπιστοὶ, ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἀπελευθερώσεως κινούμενοι, καὶ εἶναι ζήτημα, ἐάν, ὅπως μαρτυρῆ ὁ Ἕλλην πρόξενος Μοναστηρίου τὸν Ἰούνιον 1904, θὰ ἦτο ἐφικτὴ ἡ ἐξεγέρσις χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν ἐν λόγῳ Ἑλλήνων.

Παρὰ ταῦτα τὴν «ἐπανάστασιν» αὐτὴν ζωηρῶς ἐπικαλοῦνται συνεχῶς οἱ μὲν Βούλγαροι πρὸς κατάδειξιν τοῦ βουλγαρικοῦ χαρακτήρος τῆς Μακεδονίας, τῶρα δὲ οἱ Σκοπιανοὶ ὡς τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐθνικῆς των ὡς «Μακεδόνων» ἀφυπνίσεως, ἐορτάζοντες μάλιστα τὴν ἐπέτειόν της ὡς ἐθνικὴν των ἐορτήν. Ἀλλὰ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἐπιβάλλει τὴν θέσιν δὲ οὐ συντριπτικῶν ἐρωτημάτων : *πῶς συνέβη ἢ ἐν λόγῳ «ἐπανάστασις» νὰ ἐκραγῆ κυρίως ὄχι εἰς σλαβοφώνους, ἀλλ' εἰς ἑλληνικωτάτους οἰκισμούς,* τὴν πόλιν τοῦ Κρουσόβου, τὴν Κλεισούραν Καστορίας, τὸ Νυμφαῖον Φλωρίνης, κλπ.; καὶ *πῶς συνέβη κυρίως ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ ὑποστῇ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὸν ἐπιδραμόντα πρὸς καταστολὴν τῆς ἐξεγέρσεως Τουρκικὸν στρατόν ;* Διότι, εἶναι δεδομένον, ὅτι οἱ ἑλληνικοὶ ἐκεῖνοι οἰκισμοί, - ἅς σημειωθῆ, ὅτι εἰς τὴν Κλεισούραν Καστορίας καὶ τὸ Νυμφαῖον Φλωρίνης δὲν ζοῦσε, οὔτε φυσικὰ ζῆ, οὔτε ἕνας σλαβόφωνος -, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ὀλοσχερῶς ἢ κατὰ μεγάλο μέρος κατεστράφησαν, οἱ δὲ κάτοικοί των ἐφονεύθησαν ἢ, συλληφθέντες, ὠδηγήθησαν δέσμοιοι εἰς τὰς φυλακὰς Μοναστηρίου, ὡς δῆθεν ἐπαναστάται. Εἰδικώτερον τὸ Κρούσοβον, μὲ τοὺς 11.000 κατοίκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ 2/3 ἦσαν Ἕλληνες, τὸ ὁποῖον εἶχε καταληφθῆ τὴν 1^{ην} πρὸς 2^{αν} Αὐγούστου τοῦ 1903 ἀπὸ βουλγαρικὰς συμμορίας καὶ γίνετο ἔδρα σχηματισθείσης προσωρινῆς ἐπαναστατικῆς «κυβερνήσεως», περιῆλθε μετὰ δεκαήμερον εἰς τοὺς ἐπιδραμόντας Τούρκους, οἱ ὅποιοι καὶ προέβησαν εἰς *ληλασίας, σφαγὰς καὶ βιασμούς τῶν Ἑλλήνων μόνον κατοίκων* του, καὶ *ἐμπρησμούς ἑλληνικῶν μόνον οἰκημάτων* συγκεκριμένως, ἐκάησαν καὶ ἐληλατήθησαν **366** ἑλληνικὰ σπίτια καὶ κανένα βουλγαρικόν, **203** ἀποθῆκαι καὶ καταστήματα μόνον ἑλληνικά, **41**

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἐδολοφονήθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν καὶ ἐκακοποιήθησαν, ὅπως ὅλα αὐτὰ καταγράφονται εἰς *εὐρωπαϊκὰς ἀρχειακὰς πηγὰς*. Ὅπως δὲ ἀπεκάλυψεν εὐθύς ἐν συνεχείᾳ ὁ τοῦρκος ταγματάρχης *Ἀλῆ Ἐφέντη* τοῦ Δελβίνου πρὸς τὸν ἐπισκεφθέντα τὸ κατεστραμμένον Κρούσοβον Ἕλληνα πρόξενον Μοναστηρίου *Κ. Κυπραῖον*, ἡ ἐπιλεκτικὴ αὐτῆ καταστροφή μόνον Ἑλλήνων καὶ τῶν περιουσιῶν των, ὠφείλετο εἰς δωροδοκίαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τοῦ ἐπιδραμόντος *Μπαχτιάρ πασᾶ*, διὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ καταστροφὰς εἰς τὴν βουλγαρικὴν συνοικίαν (1).

Ἔτσι ἀπομυθοποιοῦνται οἱ πάγιοι βουλγαρικοὶ καὶ τώρα σκοπιανοὶ ὡς ἀνωτέρω ἰσχυρισμοί. Καὶ τὰ **δεδομένα** πλέον, ὅτι ἡ ἐξεγερσις *ἐσχεδιάσθη εἰς ἑλληνικὰ κατὰ κύριον λόγον πολισμοῦ*, ὅτι αἱ κατὰ τὴν καταστολὴν τῆς *σφαγαί, καταστροφῶν τῶν περιουσιῶν καὶ ἄλλα δεινὰ ἐπληξαν κυρίως Ἑλλήνας* κατοίκους, ἀμφότερα δὲ αὐτὰ ἐν συνδυασμῶ καὶ πρὸς τὴν *ἐκ τῶν προτέρων μέριμναν τῶν Βουλγάρων* διὰ δωροδοκιῶν, *ὅπως μὴ θιγῇ τίποτε τὸ βουλγαρικόν*, εὐλόγως νομιμοποιοῦν τὴν σκέψιν, ὅτι καὶ ἡ *λεγόμενη «ἐπανάστασις τοῦ Ἴλιν-ντεν» ἐντάσσεται ἱστορικῶς εἰς τὸν καταχθόνιον σχεδιασμὸν ἐξοντώσεως τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ*.

6.- Ἡ ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν τῆς περιόδου 1904-1908.

Καὶ ἡ περιγραφεῖσα τρομοκρατία, τὸ ὄργιον αἵματος καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐν γένει δράσις τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων ἐσυνεχίσθη. Τὸ **1903** κατεκρεοῦργησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν 187 Ἕλληνας προκρίτους, τὸ **1904** 354. Ἐν τούτοις δὲν ἔκαμψαν τὸ ἀκατάβλητον φρόνημα τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὰ δεινὰ τοῦ ὁποίου καὶ τελικῶς ἀνεκόπησαν, ἔστω καθυστερημένως, μὲ τὸν περιλάμπρον *Μακεδονικὸν Ἀγῶνα τῆς περιόδου 1904-1908*, εἰς τὸν ὁποῖον μετέσχον καὶ ἐθέλονται ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον διεξήγαγον καὶ *τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἐξησφάλισαν κυρίως οἱ ἀγνοὶ γηγενεῖς Μακεδόνες*.

Σχετικῶς, ἅς παύσουν νὰ σπιλῶνουν τὸν ἐθνικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα καὶ τὴν μνήμην τῶν ἡρωικῶν ἐκείνων ἀγωνιστῶν οἱ, ἔστω ἐλάχιστοι, δυστυχῶς καὶ ἐγχώριοι, ἀνεργάτιστοι κονδυλοφόροι, οἱ ὁποῖοι μὲ πρόσφατα δημοσιεύματά των, ἀναπαράγοντες τὴν σκοπιανὴν προπαγάνδαν χωρὶς ἐντροπὴν, ἐπιχειροῦν νὰ παραστήσουν, ὅτι δῆθεν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Ὄθωμανοῦ δυνάστου διεξήγαγον τότε μόνον οἱ Βούλγαροι, ἐξεγερθέντες, ἐνῶ πρὸς καταστολὴν τοῦ ἐπαναστατικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος τῶν Βουλγάρων καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν

(1) Βλέπε περὶ ὅλων αὐτῶν τὸ βιβλίον τοῦ Καθηγητοῦ *Κωνσταντίνου ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ*, *Ἡ Μακεδονία στὶς παραμονὲς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, 1894-1904*, Θεσσαλονίκη, ἐκδόσεις Μπαρμπουνάκη, 1986, σελ. 208 ἐπ.

δῆθεν τῶν Τούρκων διεξήχθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Μακεδονικὸς Ἄγών ! Καὶ τὸ ἄθλιον αὐτὸ μῦθευμα ἐπιχειροῦν νὰ στηρίξουν εἰς τὴν ἀπουσίαν πολεμικῶν κατὰ τῶν Τούρκων ἐπιχειρήσεων.

Ὅμως τὸ σόφισμα εἶναι σαθρώτατον : τότε ἡ Ἑλλὰς διετέλει εἰς εἰρηνικὰς μετὰ τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας σχέσεις καὶ δὲν ἦτο ἐκ τούτου νοητόν, νὰ ὑποκινήσῃ εὐθείας ἐπαναστατικὰς ἐνεργείας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῆς τελευταίας αὐτῆς, ἐνῶ καὶ ἀντικειμενικαὶ περιστάσεις - ὁ ἀτυχὴς πόλεμος τοῦ 1897 κατεδείκνυε τὴν στρατιωτικὴν ἀδυναμίαν τῆς Ἑλλάδος - δὲν ἐπέτρεπον κατὶ τέτοιο. Ἐξ ἄλλου τὰ δεινὰ τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ προήρχοντο ἀπὸ τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὴν ἐγκληματικὴν δράσιν τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ τῆς ὀργανώσεώς των Ε.Μ.Ε.Ο., καὶ ὄχι τῶν Τούρκων, οἱ ὅποιοι, δέκται καὶ ἐπισήμων διαμαρτυριῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀντιθέτως ἐπεδίωκαν τὴν εἰρήνευσιν, διὰ νὰ ἀποτρέπουν τὰς, μὲ τὴν ἐπίκλησιν τῆς ἀναταραχῆς, ἐπεμβάσεις τῶν ξένων Δυνάμεων εἰς τὰ τοῦ οἴκου των. Ἀλλὰ τὸ συνεχιζόμενον ὄργιον ἀπεδείκνυε τὴν ἀδυναμίαν ἀποτελεσματικῆς προστασίας ἀπὸ τὴν Ὄθωμανικὴν διοίκησιν τῶν καταπιεζομένων Μακεδονικῶν πληθυσμῶν. Δι' αὐτὸ καὶ *πρὸς διάσωσιν καὶ ἀποτροπὴν τοῦ ἀφελληνισμοῦ των* ὀργανώθη ὁ περιλάμπρος Μακεδονικὸς Ἄγών *μὲ συμμετοχὴν κυρίως τοῦ γηγενοῦς πληθυσμοῦ* καὶ τὴν *ὀργανωτικὴν κυρίως βοήθειαν καὶ ἐθελοντῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα*, ἐναντίον ἀκριβῶς τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων εὐθέως, *χωρὶς νὰ ἀπουσιάσῃ καὶ διμέτωπος ἄγών*, νὰ λείψουν δηλαδὴ καὶ αἱ *κατὰ τῶν Ὄθωμανῶν* συγκρούσεις, ὅσας οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ παρενέβαινον «πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως». Ἀπόδειξις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ εἶναι καὶ αἱ περιπτώσεις σωρείας συλληφθέντων καὶ καταδικασθέντων τότε ἀπὸ τὰς Ὄθωμανικὰς Ἀρχὰς Μακεδονομάχων, γηγενῶν καὶ μὴ. Αὕτη εἶναι ἡ καθαρὰ καὶ μόνη ἀλήθεια διὰ τὸν ἐπικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. *Μὲ τὸν Τούρκον δυνάστην ὄχι οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ οἱ Βούλγαροι συνειργάσθησαν* πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδιασμοῦ των ἐκβουλγαρισμοῦ τῆς Μακεδονίας, ὅπως καὶ προηγουμένως ἐσημειώθη.

7.- Ἡ μετὰ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων καὶ μέχρι τοῦ 1950 περίοδος.

Ἔτσι ἀνεκουφίσθη ὁ Μακεδονικὸς Ἑλληνισμὸς. Διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ μὲ τοὺς νικηφόρους βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913 ἡ *ἀπελευθέρωσις καὶ ἔνταξις εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας*. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον μικρὰ περιοχὴ περιήλθεν εἰς τὴν *Σερβίαν* (τότε *Βασιλεῖον Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων* καὶ ἀκολούθως *Γιουγκοσλαβίαν*, δηλαδὴ *Νοτιοσλαβίαν*, χώραν τῶν νοτιῶν Σλάβων) καὶ ἀκόμη μικροτέρα περιοχὴ εἰς τὴν *Βουλγαρίαν*. Τὸ εἰς τὴν *Σερβίαν* περιελθὸν τμήμα τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας ἀπετέλεσε

τὸ συνορευθῆναι μὲ τὴν Ἑλλάδα νοτιώτερον, μόλις περὶ τὸ 1/3, μέρος τῆς μέχρι καὶ τοῦ 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου καλουμένης μὲ τὸ ὄνομα «*Βαρδαρία*» περιοχῆς τῆς Νοτιοσλαβίας.

Παρὰ ταῦτα ἡ εἰς βάρος καὶ τοῦ ἀποκτηθέντος ἔτσι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μείζονος μέρους τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλή ἐσυνεχίσθη. *Ὀλιγομελεῖς βουλγαρικαὶ συμμορίαι ἐσυνέχισαν νὰ εἰσέρχωνται καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεσοπολέμου σποραδικῶς εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, τρομοκρατοῦσαι ἀκριτικὰ χωρία Μακεδονίας καὶ Δυτικῆς Θράκης, πρὸς ὑπόμνησιν διεθνῶς, ὅτι ἡ περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἔρις δὲν εἶχε λήξει.*

Τὰ καθεστῶτα ριζικῶς ἀνετράπησαν, αἱ ἄλλοτε βυρσοδομοῦσαι αὐτοκρατορίαι τῆς *Αὐστροουγγαρίας* καὶ τῆς *Τσαρικῆς Ρωσίας* εἶχον καταλυθῆ, ἀλλὰ ὁ ἀνθελληνικὸς ἰμπεριαλισμὸς ἐξωβαλκανικῶν πάντοτε μεγάλων δυνάμεων δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει. *Τὸ σύνθημα τῆς αὐτονομίσεως τῆς Μακεδονίας τὸ βρήκε ἔτοιμον καὶ ἐχρησιμοποίησε καὶ ἡ σταλινικὴ ἀπανθρωπία*, ἥδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τοῦ μεσοπολέμου, τῆς δεκαετίας τοῦ 1920, μὲ πρόσχημα τὴν κατασίγασιν τῶν περὶ τὴν Μακεδονίαν ἀντιθέσεων Ἑλλήνων, Βουλγάρων καὶ Σέρβων (διότι καὶ αὐτοὶ τὴν διεξεδίκουν), ἀλλὰ πρὸς τὸν ἴδιον πάντοτε σκοπὸν : τῆς σοβιετικῆς αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπεκτάσεως μέχρι καὶ τοῦ Αἰγαίου, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν πανσλαβιστικῶν ἐπιδιώξεων. Καὶ ἀνεῦρε μάλιστα εἰς τὸ σχέδιον τῆς αὐτονομίσεως συμμάχους δυστυχῶς καὶ μερικοὺς, ἑλαχίστους, Ἕλληνας, παγιδευθέντας ἀπὸ ἰδεολογικὴν δέσμευσιν καὶ ὑπακοὴν πρὸς τὰ σταλινικὰ προστάγματα. *Διαρκοῦντος δὲ τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου* τὸ σχέδιον εὔρε κραταιὸν καὶ εἰς τὴν βαλκανικὴν ἐκφραστὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παντοδυνάμου κομμουνιστοῦ ἡγέτου τῆς Νοτιοσλαβίας *Τίτο*, ὁ ὁποῖος τὸν *Αὐγούστον τοῦ 1944* μετέτρεψε τὴν χώραν του εἰς ὀμοσπονδίαν καὶ τὴν νοτιάν περιοχὴν τῆς, μέχρι τότε ὀνομαζομένην «*Βαρδαρίαν*», ἀνήγαγεν εἰς ὀμόσπονδον *Δημοκρατίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας*, προσβλέπων τὴν εἰς αὐτὴν, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του, προσάρτησιν καὶ τῶν ἄλλων τμημάτων τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας, πρὸ πάντων τῆς Ἑλληνικῆς, ἀφοῦ μὲ τὴν *Βουλγαρικὴν*, λόγῳ ἰδεολογικῆς ὀμοφροσύνης εἰς τοιούτους σχεδιασμούς, τὰ πράγματα ἦσαν εὐκόλα, δὲν ἀνέκυπτον ἐμπόδια.

Καὶ ἡ ἀνίερὸς *ἐπιδίωξις ἐφανερώθη* ἀκολούθως, τὴν περίοδον 1946-1949, καὶ *ἐνόπλως μὲ τὸν ἐπιβληθέντα εἰς τὴν Ἑλλάδα συμμοριτοπόλεμον*, τὸν ὁποῖον, ὅπως διεπίστωσεν ὕστερα ἀπὸ ἐπιτόπιον ἔρευναν καὶ διέλαβεν εἰς τὰ συμπεράσματα τῆς ἀπὸ 23.5.1947 ἐκθέσεώς τῆς Διεθνῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, συσταθεῖσα ἀπὸ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., *ὠργάνωσαν, ἐξώπλισαν καὶ κατηύθυναν οἱ βόρειοι* ὑπὸ κομμουνιστικὸν τότε καθεστῶς *γείτονές μας*, κυρίως ἡ Γιουγκοσλαβία μὲ τὸ ἐκεῖ εἰς Μπουλκεσ στρατόπεδον ἐκπαιδεύσεως τῶν συμμοριτῶν. Πράγματι, ὁ ἐν λόγῳ συμμοριτοπόλεμος εἶχε διακεκηρυγμένους σκοποὺς

ὄχι μόνον τὴν κομμουνιστικοποίησιν τῆς Ἑλλάδος, δηλαδή τὴν διὰ τῆς ἐνόπλου βίας μεταβολὴν τοῦ ὑφισταμένου πολιτεύματος ἀπὸ ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ εἰς καταπιεστικὸν κομμουνιστικὸν (= κακούργημα ἐσχάτης προδοσίας), ἀλλὰ καὶ τὴν, κατὰ τὸ σταλινο-τιτοϊκὸν πρόγραμμα, αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας (= κακούργημα τῆς προδοσίας, ἐπιβουλῆς τῆς ἀκεραιότητος, τῆς χώρας), ἐξ οὗ καὶ εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν «προσωρινὴν Κυβέρνησιν» τῶν συμμοριτῶν εἶχον περιληφθῆ ὡς μέλη καὶ δύο αὐτονομισταί, μὲ σλαβοποιηθέντα τὰ ὀνόματά των, γεγονότα τὰ ὁποῖα ἄλλωστε καὶ προσδίδουν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐκείνην στάσιν τὸν μόνον ἐπιστημονικῶς ὀρθὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ *συμμοριτοπολέμου*, καὶ ὄχι φυσικὰ «ἐμφυλίου», πολέμου⁽¹⁾. Ἡ Ἑλληνικὴ ὅμως ἀντίστασις ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικὴ καὶ ἡ τελειωτικὴ *Νίκη τοῦ ἔθνους τὸ 1949* καταλυτικὴ. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἀγῶνας, τὸ αἷμα καὶ τὰς θυσίας των ἔσωσαν καὶ τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν μας. Καὶ ὄχι μόνον...

Β) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

8.- Ἡ μετονομασία τῆς *Βαρδαρίας* εἰς *Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας*.

Ἀπὸ τῆς μετονομασίας εἰς *Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας* τῆς περιοχῆς *Βαρδαρίας*, ὡς ὁμοσπόνδου πλέον κράτους τῆς Νοτιοσλαβίας, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1944 ἀπὸ τὸν Τίτο, εἶχον ἐκδηλωθῆ ὀξύτεραι αἱ σημειωθεῖσαι κατακτητικαὶ σλαβικαὶ ἐπιδιώξεις.

Καὶ ἐγένοντο ἐκεῖ *κοσμογονικαὶ ἀνατροπαί*. Τὸ πρόβλημα δὲν παρέμενε πλέον κυρίως ἑλληνοβουλγαρικὴ περὶ τὴν Μακεδονίαν διένεξις, μὲ ἥσσαν ἀνάμειξιν τῆς Σερβίας. Ὑπερέβη τὰ ἐθνοτικὰ ὄρια τῶν τριῶν χωρῶν. *Ἐφευρέθη ἡ ἔννοια τῆς Μακεδονικῆς ἐθνότητος*: δὲν ὠνομάσθη μόνον ἡ χώρα των *Μακεδονία*, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοί της ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς *ἐθνότητος Μακεδονικῆς* καὶ ὑπεχρεώθησαν ὅλοι ὑπὸ τὸ στυγνὸν κομμουνιστικὸν καθεστῶς νὰ δηλώνουν ὡς ἐθνότητά των τὴν *Μακεδονικὴν*: τὸ ὀμιλούμενον πενιχρότατον σλαβοφανὲς ἰδίωμα ἐνεπλουτίσθη πρὸς *δημιουργίαν γλώσσης Μακεδονικῆς* ἀπεράντως μὲ σερβοκροατικὰς λέξεις, μέχρι σημείου νὰ καταστῆ σήμερον, ὡς λέγεται, ἀγνώριστον· *συνέγραψαν πλήρως πλαστογραφηθεῖσαν τὴν Ἱστορίαν τῆς περιοχῆς*, ἀκόμη καὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὥστε νὰ καταστοῦν πρόγονοί των ἀκόμη καὶ ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* καὶ ὁ *Φίλιππος* κλπ. καὶ ἔφθασαν μέχρι

(1) Ἄλλωστε ἀρχαιόθεν ἢ μετὰ ὁμοφύλων συγκρούσεις ἀποκαλεῖται *στάσις*, οὐδέποτε *πόλεμος*, ἢ λέξις *πόλεμος* κυριολεκτεῖται μόνον ἐπὶ διαμάχης μετὰ ξένων, βλέπε ἤδη *Πλάτωνος, Πολιτεία, 470 Β*. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλοτε, ἐπανειλημμένως, τελευταίως δὲ καὶ μὲ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Μνήμη Ἑθνικῆς*» πόνημά μου τῆς 25.8.2005 ἔχω καταλυτικῶς καταδείξει.

σημείου, ὥστε ὡς τοιοῦτους νὰ τοὺς προβάλλουν χωρὶς ἐντροπὴν μὲ ἀνδριάντας καὶ ὀνομασίας ὁδῶν κλπ.· *οἱ νέοι τῶν ἐπισημῶς εἰς τὰ σχολεῖα διδάσκονται, ὅτι μόνον ἡ χώρα τῶν εἶναι ἡ ἐλευθέρα Μακεδονία*, ἐνῶ ἄλλοι, χιλιάδες ἀδελφοὶ τῶν Μακεδόνες ζοῦν, δῆθεν, ὑπόδουλοι εἰς τὰ κατεχόμενα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Βουλγαρίαν τμήματα τῆς Μακεδονίας, τὰ ὅποια καὶ πρέπει νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν χώραν τῶν (τῶν Σκοπίων), πρὸς ἐθνικὴν ὁλοκλήρωσιν καὶ τερματισμόν, ἀνυπάρκτου, ἱστορικῆς ἀδικίας· ἀκόμη *ἀναφορὰς σχετικοῦ «ἀλυτρωτικοῦ» περιεχομένου διέλαβον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμά τῶν !* Καὶ ἡ ἀναπτυχθεῖσα σχετικῶς τεραστίων διαστάσεων προπαγάνδα, μὲ ἐκδόσεις χιλιάδων βιβλίων καὶ μελετῶν, μὲ χάρτας καὶ ἄλλα ἔντυπα, διεχύθη εὐρύτατα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι πρῶται διέγνωσαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰς ἀνόμους ἐπιδιώξεις καὶ τὸν κίνδυνον. Μὲ δήλωσιν τῆς 26^{ης} Δεκεμβρίου 1944 τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν τῶν Ἐξωτερικῶν **Edward Stettinius** διεκήρυξαν κατὰ λέξιν, ὅτι «*ἡ κυβέρνησις τῶν Η.Π.Α. θεωρεῖ, ὅτι συζητήσεις περὶ «Μακεδονικοῦ ἔθνους, Μακεδονικῆς πατρίδος καὶ Μακεδονικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως» ἰσοῦται μὲ δημαγωγίαν, πὺν δὲν ὑποκρύπτει ἐθνικὴν ἢ πολιτικὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ ὑποκρύπτει ἐπεκτατικὰς διαθέσεις κατὰ τῆς Ἑλλάδος*». Ἀλλὰ καὶ ἀκολουθῶς, ὅταν κατὰ τὴν περίοδον 1946-1949 ἡ Ἑλλὰς ὑπέστη τὴν σημειωθεῖσαν ἔνοπλον κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν, αἱ αὐταὶ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι μᾶς εἶχον ἐνεργῶς βοηθήσει οἰκονομικῶς καὶ διὰ στρατιωτικοῦ ὕλικου, διὰ νὰ ματαιώσωμεν τὸν ἐπιδιωκόμενον ἐδαφικὸν καὶ ἐθνικὸν μας ἀκρωτηριασμόν.

9.- Κατάρρευσις τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μεταβολὴ γεωπολιτικῶν δεδομένων. Ἀναζωπύρωσις καὶ ὄξυνσις τῆς ἀπειλῆς.

Τώρα, μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, τὰ φληναφήματα περὶ Μακεδονίας καὶ Μακεδόνων ὡς χωριστῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐθνότητος συνεχίζονται κατὰ τὸ σοβιετικὸν πρότυπον, πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἐδαφικοῦ μας ἀκρωτηριασμοῦ. Ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς θρηνητικῶς ἀνισχύρους καὶ ἐξαλλαγμένους σταλινικοὺς ἐπιγόνους τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, οἱ ὅποιοι ὡς τοιοῦτοι οὔτε θὰ διεννοοῦντο, νὰ ἀποτολήσουν τὰς ἀνομίας τῶν μεμονωμένοι καὶ αὐτογνωμόνως. Πράγματι, ὅπως κατὰ τὸ παρελθὸν οἱ Βούλγαροι εἶχον τὴν πανσλαβιστικὴν ὑποστήριξιν καὶ βοήθειαν, ἐνσαρκουμένην ὑπὸ τῆς Τσαρρικῆς Ρωσίας, ἔτσι καὶ τώρα ξένοι ἀναμειγνύονται, οἱ Σκοπιανοὶ κινοῦνται δυστυχῶς μόνον *χάρις εἰς κραταιὰν ὑποστήριξιν ἐξωβαλκανικῶν καὶ πάλιν δυνάμεων, αἱ ὅποια διαγκωνίζονται, νὰ εὔρουν ὑπηρέτας καὶ νὰ δημιουργήσουν προγεφυρώματα* εἰς τὴν

Βαλκανικήν, ὁ καθένας πρὸς ἴδιον συμφέρον καὶ εἰς τὸ πλαίσιον γενικωτέρων ἐπιδιώξεων εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν. Τὰ Σκόπια - διὰ τὰ περιορισθῶ εἰς αὐτά - ἰδιαιτέρως προσφέρονται, λόγῳ θέσεως περίπου εἰς τὸ κέντρον τῆς Βαλκανικῆς, ὡς ἰδεωδῶς πειθήνιον, ἐξ ἀντικειμενικῆς ἀδυναμίας, ὑποχείριον ὄργανον εἰς τὸ ὑπογαστριον τῆς ἀναδυομένης καὶ πάλιν εἰς τὸ διεθνὲς προσκῆνιον ὡς μεγάλης δυνάμεως, ἀνταγωνιστικῆς τῶν Δυτικῶν, Ρωσίας. Καὶ ἡ ἔνθερμος *ὑποστήριξις τῶν Σκοπίων* εἰς τὰς εἰς βάρος μας κυρίως κατακτητικὰς τῶν ἐπιδιώξεις, *ὡς τὸ προσφερόμενον ἤδη πρὸς αὐτὰ ἀντάλλαγμα, ἐξυπηρετεῖ* συγχρόνως καὶ ἄμεσον *ἀνάγκην*, αὐτὴν τῆς, διὰ τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐδαφικῆς μας συρρικνώσεως, *περιαγωγῆς μας εἰς* ὀλοκληρωτικὴν *ἀδυναμίαν* καὶ οὕτως ἀποτροπὴν προβλεπομένων ὡς πιθανῶν ἢ καὶ βεβαίων *ἀντιδράσεων* τῆς Ἑλλάδος εἰς τοιαῦτα εἰς τὴν ἄμεσον γεωγραφικὴν τῆς περιοχὴν τεκταινόμενα.

10.- Τὰ ἰδικὰ μας σφάλματα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τὸ μετὰ τὸ 1950 διάστημα. Ἡ ἐθνικὴ μας ἀδράνεια.

Μετὰ τὴν *Νίκην τοῦ Ἔθνους* τὸ 1949, εἰς τὴν πάντοτε ἐλλοχεύουσαν ἀνωτέρω ἀπειλὴν ἐδαφικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μας ἀκρωτηριασμοῦ ἐμεῖς ἐφησυχάσαμεν. Ἀνεπαύθημεν μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι δὲν ἦτο ἄμεσος ὁ κίνδυνος, τὰ δὲ βόρεια σύνορά μας, ὀπόθεν ἡ ἀπειλή, ὡς σύνορα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἦσαν ἀσφαλῆ, ὑπὸ τὴν προστασίαν πλέον καὶ τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. Καὶ ἡμελήσαμεν ἔκτοτε διπλωματικῶς.

Ἔτσι, ὅταν ἐπῆλθε τὴν *28^{ην} Ἰουνίου 1948 ἡ ρῆξις Τίτο - Στάλιν*, μὲ καταδίκην τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀπὸ τὴν *Κομμινφόρμ* (συνασπισμὸν ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ὑπὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς χωρῶν), κληθέντων τῶν Γιουγκοσλάβων εἰς ἀλλαγὴν τῆς ἡγεσίας των, αἱ δυτικαὶ δυνάμεις, εὐλόγως εὐνοοῦσαι τὸ ρῆγμα εἰς τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον, προσέφεραν τὴν οἰκονομικὴν καὶ στρατιωτικὴν των συμπαράστασιν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἀπειλουμένης Γιουγκοσλαβίας. Ἡ συμπαράστασις ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸ 1950, καὶ εἰς τὸ πλαίσιον τοιαύτης πολιτικῆς μᾶς ἐζητήθη, πρὸς ἀποτροπὴν πτώσεως τοῦ *Τίτο* διὰ στρατιωτικῆς ἐπεμβάσεως τῆς *Κομμινφόρμ*, νὰ συνάψωμεν τὸ *1954 τριμερὲς ἀμυντικὸν σύμφωνον, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Τουρκία*, χωρὶς ἤδη τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. ἀπὸ τὸ 1952, *μὲ τὴν Γιουγκοσλαβίαν*. Καὶ βεβαίως ὀρθῶς ἐπράξαμεν, συμμορφωθέντες πρὸς τὴν ὑπόδειξιν. Ἔτσι ἐθωρακίσθη καὶ στρατιωτικῶς ἡ Γιουγκοσλαβία, διὰ τὰ μὴ καταρρεύσῃ καὶ ἐπουλωθῇ τό, τόσον ἐπωφελὲς διὰ τὸν ἐλεύθερον κόσμον καὶ βλαβερόν διὰ τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον, ρῆγμα, ἀφοῦ κάθε ἐπίθεσις κατ' αὐτῆς θὰ ἀντιμετωπιζέτο πλέον καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. Ἀλλὰ *ἡμελήσαμεν νὰ ἀξιῶσωμεν τὸ στοιχειῶδες* : τὴν *ἐγκατάλειψιν* ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβίαν,

μετὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἐζητεῖτο νὰ συνάψωμεν τὸ σύμφωνον, τοῦ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἡγέτην τῆς *Τίτον* ἐγκαινισθέντος ὀνόματος «*Μακεδονία*» διὰ τὴν συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἑλλάδα περιοχὴν τῆς χώρας του, τὴν μέχρι αὐτοῦ ὀνομαζομένην *Βαρδαρίαν*, καὶ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς αὐτὴν τοῦ προτέρου τῆς αὐτοῦ ὀνόματος. Εἴχομεν δὲ τότε καὶ δεδηλωμένην τὴν ὁμοφροσύνην τῶν συμμάχων μας, καὶ δὴ τῶν Η.Π.Α., μὲ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπὸ 26.12.1944 δήλωσιν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ των τῶν Ἐξωτερικῶν *Edward Stettinius* περὶ τοῦ ψευδωνύμου «*Μακεδονία*» καὶ «*Μακεδονικῆς*» ψευδοεθνότητος. Καὶ φυσικὰ ἐν ὄψει τῆς περισφιγγούσης τὸν *Τίτον* σταλινικῆς ἀπειλῆς καὶ πρὸς ἀποτροπὴν πραγματώσεώς της, αὐτὸς ὑπὸ τὸ κράτος τοιοῦτου ἐσχάτου κινδύνου ἀσφαλῶς θὰ ἐνέδιδε, συναίνων εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ὀνόματος *Βαρδαρία*, διὰ νὰ μὴ θεωρῆται ὡς ἐμμένων εἰς τὰς εἰς βάρος τῆς *Μακεδονίας* μας κατακτητικὰς βλέψεις καὶ ματαιωθῆ ἕκ τούτου τὸ χάριν αὐτοῦ ἀμυντικὸν σύμφωνον· ὁπότε μὲ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος *Βαρδαρία* καὶ τὸ καλλιεργηθὲν περὶ «*Μακεδονίας*» καὶ «*Μακεδόνων*» μύθευμα θὰ κατέρρεε καὶ ἢ μετ' αὐτοῦ συνηρημένη εἰς βάρος μας ἀπειλὴ διὰ παντὸς θὰ ἐξηνεμίζετο.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔγιναν. Καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς ἐπὶ τοῦ προβλήματος ἐθνικῆς μας ἀπραξίας ἐξηκολούθησε καὶ ἔκτοτε σταθερῶς, καίτοι καθημερινῶς ὠγκοῦντο αἱ ἀπὸ Γιουγκοσλαβικῆς πλευρᾶς εἰς βάρος μας προκλήσεις μὲ γιγάντωσιν καὶ πύκνωσιν διεθνῶς τῆς περὶ «*Μακεδονίας*» καὶ «*Μακεδόνων*» προπαγάνδας. Προκλήσεις, τὰς ὁποίας μάλιστα ἀκόμη καὶ ὅταν προωθοῦσαν οἱ Γιουγκοσλάβοι κατὰ πρόσωπον καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων ὑπὸ μορφὴν ἐκφραζομένων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διπλωματικῶν αἰτημάτων των περὶ ἀναγνωρίσεως εἰς τὴν χώραν μας τῆς ἀνυπάρκτου «*Μακεδονικῆς μειονότητος*», ἀπεκρούαμεν μὲν αὐτὰς ρητῶς, πλὴν καὶ πάλιν ἐπλέομεν εἰς πελάγη ἐφησυχασμοῦ καὶ μακαριότητος μὲ ἐφευρεθεῖσαν καὶ καλλιεργηθεῖσαν τὴν αὐταπάτην, ὅτι, δηθεν, αἱ προκλήσεις αὐταὶ ἀνταντακλοῦσαν ἀπλῶς πιέσεις τῆς, μὴ ἐχούσης διεθνή προσωπικότητα, ὁμοσπόνδου *Σκοπιανῆς Δημοκρατίας*, πρὸς τὴν *Ὀμοσπονδιακὴν τῆς Γιουγκοσλαβίας Κυβέρνησιν*, ὑπ' αὐτῆς ἱκανοποιημένας περίπου ὄχι ὑπὸ μορφὴν σοβαρῶν αἰτημάτων, ἀλλὰ μόνον πρὸς τήρησιν τῶν ἐνδογιουγκοσλαβικῶν, μεταξὺ τῶν ἑξ ὁμοσπόνδων Δημοκρατιῶν τῆς, ἰσορροπιῶν !

11.- Ἡ ἀφύπνις.

Ἔτσι μὲ πάντοτε ἀρνητικὰ διὰ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα βήματα διέρρευσε ὁ χρόνος μέχρι τῆς καταρρεύσεως τῶν βαναύσου αὐταρχικότητος κομμουνιστικῶν καθεστώτων. Ἡ κατάρρευσις, ὠφέλιμος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πλὴν αἱ συνέπειαι τῆς ὀδυνηραὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ σύνορά μας ἔπαυσαν πλέον νὰ εἶναι σύνορα καὶ τοῦ «ἐλευθέρου

κόσμου», ώστε να υπολογίζωμεν εις τὴν προστασίαν των καὶ ἀπὸ αὐτόν, ἐὰν ἠπειλοῦντο. Ὅποτε καὶ μὲ τὰς ἐχούσας ἀπὸ προτέρου χρόνου σχεδιασθῆ ὑπὸ τῶν Μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν, κοσμογονικὰς ἀνακατατάξεις εις τὴν Βαλκανικὴν, μὲ πρῶτον βῆμα τὴν διάλυσιν τῆς Γιουγκοσλαβίας, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ διπλωματικὴν ἀφροσύνην συνεφωνήσαμεν, ἐνῶ ἀξιουμένης ὁμοφωνίας ἠμπορούσαμεν νὰ τὴν ἀποτρέψωμεν, ἀνέκυψε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1991 ὡς κυρίαρχον πλέον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος καὶ ἡ ψευδώνυμος Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας.

Τότε συνετελέσθη *θαυμαστὴ ἀφύπνισις*, ἔγινε κοινὴ συνείδησις ὁ ἄμεσος κίνδυνος διὰ τὴν Μακεδονίαν μας καὶ *ἀληθινὴ συνέγερσις τῶν Ἑλλήνων*. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων, εἰς τὴν Ἑλλάδα μας καὶ τὰς ἑλληνικὰς παροικίας Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας, Εὐρώπης, ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς ὅπου τῆς γῆς, ἐξεχύθησαν αὐθορμήτως, μὲ ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ πρόσκλησιν, ἐδῶ εἰς τὴν χώραν μας, δημοτικῶν μόνον ἀρχόντων, εἰς τοὺς δρόμους καὶ διεδήλωσαν εἰρηνικῶς ἐναντίον τῆς πλαστογραφίσεως τῆς Ἱστορίας, τοῦ σφετερισμοῦ ἀπὸ ἀλλοφύλους τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν κατακτητικῶν εἰς βάρος μας ἐπιδιώξεων.

Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας ἠκολούθησε. Ἡ Ἑλλὰς ἠρνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ψευδώνυμον Σκοπιανὸν κρατίδιον. Καὶ οἱ *πολιτικοὶ Ἀρχηγοὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1992*, ἐπὶ Κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, εἰς κοινὴν σύσκεψιν ὑπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς *Δημοκρατίας Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν ἀπεφάσισαν νὰ μὴ δεχθῆ ἡ Ἑλλὰς ὀνομασίαν διὰ τὴν γειτονικὴν χώραν, περιέχουσαν τὴν λέξιν «Μακεδονία», ἀπλῆν ἢ ἐν συνθέσει.*

12.- Ὁ οἰκονομικὸς ἀποκλεισμὸς τῶν Σκοπίων (1993).

Ἀλλὰ οἱ Σκοπιανοὶ ἐνέμειναν εἰς τὴν πλαστογραφίαν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀκολούθως, τὸ 1993 ἐπὶ κυβερνήσεως Ἀνδρέα Παπανδρέου ἐπεβλήθη ὑπὸ τὴν καθολικὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ οἰκονομικὸς ἀποκλεισμὸς («ἐμπάργκο») τοῦ γειτονικοῦ κρατιδίου, διὰ νὰ πειθαναγκασθῆ αὐτὸ εἰς ἐγκατάλειψιν τῆς ἑλληνικῆς του ὀνομασίας. Ὁ ἀποκλεισμὸς ὅμως αὐτὸς *ἀπέτυχε, διότι καταφώρως παρεβιάσθη ἀπὸ οἰκονομικοὺς παράγοντας, ἰδίως τῆς Βορείου Ἑλλάδος*, οἱ ὁποῖοι ἀσυστόλως τὸν παρεβίαζαν, διοχετεύοντες διάφορα προϊόντα (πετρέλαιον, κλπ.) πρὸς τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον ἰδίως μέσῳ Βουλγαρίας. Ἐφανερώθη ἔτσι, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, ἡ ἀληθινὴ ὄψις τοῦ κ ε φ α λ α ῖ ο υ, τὸ ὁποῖον, ἀ ν ε θ ν ι κ ὸ ν ἀπὸ τὴν φύσιν του, δὲν διστάζει πολλές φορές νὰ θυσιάσῃ καὶ ἔθνικὰ συμφέροντα χάριν ἀπλῶς τῆς ἰδικῆς του κερδοφορίας. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶχεν ἐπισημάνει ὁ πατὴρ τῆς 2ας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀείμνηστος *Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου* ἤδη τὸ

1915 εις τὸ ἐξαίρετον *περὶ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνικισμοῦ πόνημά του* (1). Ἀλλὰ βεβαίως τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εὐθύνην φέρει ἀκεραίως ἢ τότε Κυβέρνησις, διότι, καίτοι ἐγνώριζε τὴν ἐν λόγῳ παρανομίαν (: καταλύσεως τῆς περὶ ἀποκλεισμοῦ ἀποφάσεως), ἐν τούτοις τὴν ἠνέχθη, καίτοι ὠφείλε καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Ἀπλούστατα ἡ κ ο λ ο ὕ θ η σ ε ν *ἀσυνεπῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολιτικῆν* : μὲ τὸν ἀποκλεισμόν μὲν, πολιτικῆν ἱκανοποιήσεως τοῦ καθολικοῦ λαϊκοῦ φρονήματος· μὲ τὴν ἀνοχήν δὲ τῆς ἀσυστόλου παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, πολιτικῆν ἐν γνώσει ἱκανοποιήσεως ὅλων τῶν μεγάλων αὐτοκλήτων ξένων προστατῶν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, χρησιμοποιούντων αὐτὸ διὰ τὰ ἰδικὰ των εἰς τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν συμφέροντα, περιλαμβάνοντα καὶ ἀναδιάταξιν συνόρων. Καὶ αὐτὰ συνετελοῦντο εἰς τὸ ὄνομα τῆς συστηματικῶς προπαγανδιζομένης ὡς ἀσκουμένης, δῆθεν, «ἀδέσμευτης» καὶ «ἔθνικῶς ἀνεξάρτητης» ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς !...

13.- Ἡ «ἐνδιάμεσος συμφωνία» μὲ τὰ Σκόπια (13.9.1995).

Παραλλήλως, πρὸς μεταστροφήν τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος ἤρχισε δημιουργούμενον βαθμηδὸν ἓνα γενικώτερον κλίμα ἐνδοτισμοῦ καὶ συνθηκολογήσεως : διὰ ποικίλων *δημοσιευμάτων*, ἀσυστόλως *παραποιούντων ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ γεγονότα* (ὅπως τὰ τοῦ ἐπικοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος τῆς περιόδου 1904-1908)· κυρίως δὲ διὰ *παραπλανητικῶν καὶ ἀνερματίστων ἐξιστορήσεων ὑπὸ πλήθους Μ.Μ.Ε.* (ἐφημερίδων, περιοδικῶν, ραδιοτηλεοπτικῶν δικτύων), ἄδηλον πόθεν ὑποκινουμένων καὶ χάριν τίνων.

Ὑπὸ τοιοῦτο κλίμα καὶ τὴν ἐμφανῆ ἀποτυχίαν τοῦ ἀνωτέρω οἰκονομικοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, ἢ ἰδίᾳ *Κυβέρνησις τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1995* ἐτράπη, χωρὶς προσχήματα πλέον, εἰς τὴν ὁδὸν *θλιβερᾶς συνθηκολογήσεως*. Πράγματι, τότε διὰ τῆς λεγομένης *ἐνδιάμεσου συμφωνίας τῆς Νέας Ὑόρκης*, ἐταπεινώθη κατὰ πρωτοφανῆ καὶ μοναδικὸν εἰς τὰ διεθνή διπλωματικὰ χρονικὰ τρόπον ἡ Ἑλλάς, διότι, ἠρνήθη μὲν νὰ συμβληθῇ μὲ τὰ Σκόπια ὑπὸ τὸ μὴ ἀναγνωριζόμενον διεθνῶς κλοπιμαῖον ὄνομά των «Μακεδονία», πλὴν ἐδέχθη νὰ μὴ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν συμφωνίαν αὐτὴν οὔτε καὶ τὸ ἰδικόν της, διεθνῶς ἀναγνωριζόμενον καὶ παρ' οὐδενός, οὔτε ὑπὸ τῶν Σκοπιανῶν, ἀμφισβητούμενον, ὄνομα Ἑλλάς ! Ἔτσι ἐξισώθησαν ἢ ὑφίσταμένη διεθνῶς Ἑλλάς, *συναινέσασα εἰς ὀνοματολογικὸν αὐτοαφανισμόν*, πρὸς τὸ μὴ ἀκόμη διεθνῶς ἀναγνωριζόμενον Σκοπιανὸν κρατίδιον, καὶ μάλιστα ὑποκύψασα ἐκείνη εἰς τοῦτο ! Καὶ ἡ

(1) Βλέπε, *Αλεξάνδρου ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Μελέτες, Λόγοι, Ἄρθρα*, ἐπιμέλεια Ε. Λευκοπαρίδη, 1957, σελ. 221 ἐπ., ἰδίως σελ. 226-227 καὶ 249.

συμφωνία συνήφθη χωρίς κατονομασίαν συμβαλλομένων, παρὰ μόνον με τὰς ἐνδείξεις 1^{ον} μέρος καὶ 2^{ον} μέρος ! ...

Καὶ ἀπετέλεσεν ἡ ἐνδιάμεσος αὐτὴ συμφωνία **πολλαπλῶς βαρύτερον σφάλμα.**

Πρῶτον, διότι με αὐτὴν *συναινέσαμεν εἰς τὴν εἰσδοχὴν εἰς τὸν Ο.Η.Ε. τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου* ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Πρῶην Γιουγκοσλαβικὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας», καὶ ἔτσι *τὸ ἀνεγνωρίσαμεν ὑπὸ τὴν ψευδωνυμίαν του ἔστω ὡς «τέως»*, δηλαδὴ μόνον διὰ τὸ σύντομον διάστημα τῆς μέχρι τότε, ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεώς του τὸ φθινόπωρον τοῦ 1991, ὑπάρξεώς του. Καὶ ἐδώσαμεν ἔτσι ἔρρισμα εἰς τὸν κυνισμόν τῶν ἐπιβούλων : «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας» μέχρι τότε, διατὶ ὄχι καὶ ἔκτοτε, διὰ τὸ μέλλον ;

Δεύτερον, διότι *διηνοίξαμεν τὴν ὁδὸν ἀποδοχῆς καὶ τελικῶς τοῦ ὀνόματος «Μακεδονία», ἀπλοῦ ἢ ἐν συνθέσει*, διότι τὰ περὶ «κοινῆς συμφωνίας» διὰ τὴν τελικὴν ὀνομασίαν τοῦ κρατιδίου λεγόμενα ἀποκτοῦν νόημα, μόνον ἐὰν ἀφοροῦν, δηλαδὴ ἐὰν πρόκειται νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτὴν συμφωνίαν καὶ ἡ λέξις «Μακεδονία», εἴτε μόνη εἴτε ἐν συνθέσει, δεδομένου, ὅτι αὐτὴ μόνον μᾶς ἀφορᾷ καὶ μόνον δι' αὐτὴν ὡς ἑλληνικὴν ἔχομεν, κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, δικαίωμα ἀντιλόγου καὶ παρεμποδίσεως τῆς ἀπὸ ξένους υἰοθετήσεώς της. Δηλαδὴ ἔτσι *προαναγγέλθη σιωπηρῶς ἡ μερικὴ ἔστω (: συγκατάθεσις εἰς σύνθετον με τὴν λέξιν «Μακεδονία» ὀνομασίαν) συνθηκολόγησις μας ...* Οἱ ἐπίβουλοι θὰ εἴπουν : *καὶ ἐχαλκεύθη ἡ ἐπ' αὐτοῦ δέσμευσις μας.*

Τρίτον, διότι *ἀπεμπολήσαμεν κάθε ἔννοϊαν ἐθνικῆς κυριαρχίας καὶ κατερρακώσαμεν τὴν ἐθνικὴν μας ἀξιοπρέπειαν καὶ ὑπερηφάνειαν* με τὸ νὰ δεχθῶμεν, με τὴν συμφωνίαν αὐτὴν, *νὰ παραπεμφθῇ εἰς διεθνῆ διαπραγματεύσειν*, εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ο.Η.Ε., ἓνα *ἀδιαπραγμάτευτον κατὰ τὴν οὐσίαν τοῦ ἐθνικόν μας θέμα*, ὅπως ἄλλωστε παγίως μέχρι τότε διεκηρῦσαμεν (1).

Τέταρτον, διότι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου ἡ συμφωνία ὑπῆρξε πλήρως εἰς βάρος μας ἑτεροβαρῆς, *οὐδεμίαν διὰ τὰ Σκόπια δέσμευσις περιέχουσα*. Αἰφοῦ τὰ εἰς αὐτὴν φερόμενα ὡς, δηθεν, ἀνταλλάγματα τῶν Σκοπίων, ἤτοι ἡ ἐγγύησις διατηρήσεως τῶν ὑφισταμένων μετὰ τῆς Ἑλλάδος συνόρων, ἢ μὴ ἀνάμειξις εἰς τὰ ἐσωτερικὰς μας ὑποθέσεις καὶ ἢ μὴ χρησιμοποίησις ἑλληνικῶν συμβόλων (ὅπως τοῦ Ἡλίου τῆς Βεργίνας, κλπ.), οὕτως ἢ ἄλλως δεσμεύουν καὶ τὰ Σκόπια ὡς ὑποχρεώσεις, ὑπαγορευόμεναι ὑπὸ κοινῶν καὶ γενικῶς ἀναγνωριζομένων κανόνων τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, δηλαδὴ εἴτε ὑπάρχει εἴτε δὲν ὑπάρχει καὶ εἰδικωτέρα περὶ αὐτῶν συμφωνία. Ἐνῶ καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματός των, αἱ ὅποια διαδηλώνουν τὰς ἐπεκτατικὰς

(1) Βλέπε σχετικὰς σκέψεις εἰς τὸ ἄρθρον *Τάκη ΔΙΑΜΑΝΤΗ*, «Σταυροδρόμι κρίσιμων ἀποφάσεων γιὰ ΠΓΔΜ», περιοδικὸν ANTI, τεῦχος 853 τῆς 21.10.2005, σελ. 22.

εις βάρος τῆς Μακεδονίας μας βλέψεις, οἱ Σκοπιοανοὶ δὲν ἀπήλειψαν μὲ τὴν συμφωνίαν, προσέθεσαν ἀπλῶς εἰς αὐτὰς ἀορίστους «ἐρμηνευτικὰς» διευκρινήσεις, ὑποτίθεται πρὸς ἱκανοποίησίν μας, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι οὐσιαστικῶς συνιστοῦν καθαρὰν φενάκην, ἀληθῆ εἰς βάρος μας κοροϊδίαν.- Σχετικῶς, ἄς σημειωθῆ, ὅτι *ἀνοήτως γίνεται εἰς τὴν χώραν μας λόγος περὶ ἀλυτρωτικῶν διατάξεων, ἀλυτρωτικῶν εἰς βάρος μας ἐπιδιώξεων, ἀλυτρωτικῆς προπαγάνδας* τῶν Σκοπίων, κλπ. ἐνῶ πρόκειται περὶ *κατακτητικῶν* τοιούτων, ἀφοῦ, διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἑλληνικὴν, τὸ «ἀλυτρωτικὸς» προϋποθέτει ὄντως ὕπαρξιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας μας «ἀλυτρώτων» Σκοπιανῶν, πρᾶγμα φυσικὰ ποὺ δὲν συμβαίνει. Ἡ προκειμένη κακὴ ὁμως χρῆσις τῆς γλώσσης μας ἐξαλείφει συγχρόνως καὶ τὸν *κατακτητικὸν* χαρακτήρα τῶν Σκοπιανῶν ἐπιδιώξεων.

Ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἑλληνικὴ ὑποχώρησις ἔχει τὸ παρασκήνιον τῆς. Κατὰ δημοσιευθείσας ἐκμυστηρεύσεις πρωτεργατῶν τῆς, ὅπως τοῦ ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. καὶ «μεσολαβητοῦ» εἰς τὴν ἑλληνοσκοπιανὴν διένεξιν, *Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ* ⁽¹⁾, ἡ συμφωνία αὐτὴ ἐπετεύχθη μὲ δραστικὰς πιέσεις πρὸς τὸν τότε, βαρῦτατα ἀσθενοῦντα, Πρωθυπουργὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου*, διὰ χρησιμοποίησεως καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἐξωθεσμικοῦ δηλαδὴ παράγοντος, καὶ παρὰ τὰς ἀντιρροήσεις τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν *Καρόλου Παπούλια*.

Ἄς σημειωθῆ ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ «ἐνδιάμεσος συμφωνία» εἶναι καὶ *ἀμφισβητησίμου δεσμευτικότητος διὰ τὴν Ἑλλάδα*. Διότι ὡς διακρατικὴ συνθήκη ἔπρεπε κατὰ τὰς διατάξεις τῶν *ἄρθρων 28 § 1 καὶ 36 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματός μας, νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν Βουλὴν καὶ νὰ κυρωθῆ διὰ νόμου*, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε.

14.- Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ζητήματος. Συνακολούθως ἀθρόαι ἀναγνωρίσεις τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου ὑπὸ τὴν ψευδωνυμίαν του.

Ἀλλὰ ἡ συμφωνία αὐτὴ τοῦ Σεπτεμβρίου 1995 δὲν ἐνεργοποιήθη. Μετ' ἐλαχίστους μῆνας τὸν ἀδυνατοῦντα Πρωθυπουργὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου* ἀντικατέστησεν, ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1996, ὁ *Κωνσταντῖνος Σημίτης*, αἱ *Κυβερνήσεις τοῦ ὁποίου ἔκτοτε οὐσιαστικῶς ἐγκατέλειψαν τὸ θέμα*. Ἔτσι ἡ ἔχουσα ὀρισθῆ πενταετὴς προθεσμία ἰσχύος τῆς συμφωνίας παρῆλθεν ἀπρακτος. Καὶ ἐνῶ μᾶς ἐδίδετο οὕτως ἡ δυνατότης ἀμέμπτου, κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, ἀπεγκλωβισμοῦ μας ἐξ αὐτῆς καὶ τῶν οἰωνδήποτε δεσμεύσεών τῆς, τὸ θέμα ἀνεκινήθη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, μὲ στόχον τὴν, διὰ

(1) Εἰς τὸ βιβλίον του «*To end a war*», σελ. 121-127, βλέπε σχετικῶς τὴν ἐπιφυλλίδα *Π. Γ. ΤΖΗΜΑ*, «Τὸ «ὄνομα» καὶ τὰ Σκόπια» εἰς τὴν ἔφημερίδα *ΕΣΤΙΑΝ* τῆς 14, 15 καὶ 16.2.2001.

συνεχίσεως τῶν διμερῶν συνομιλιῶν Ἑλλάδος καὶ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, ἐξεύρεσιν κοινῶς ἀποδεκτῆς διὰ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ λύσεως. Ἡ ὁποία ὁμῶς προσκόπτει εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀδιαλλαξίαν τῶν Σκοπίων, τὰ ὁποία εὐθέως, ρητῶς καὶ ἀμετακινήτως πλέον καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὰς περὶ «κοινῆς συμφωνίας» δεσμεύσεις των ἐμμένουν εἰς τὴν ἀξίωσιν ἀναγνωρίσεώς των καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ σφετερισθὲν ἑλληνικὸν ὄνομα «Μακεδονία».

Καὶ συμπεριφέρονται ἔτσι οἱ Σκοπιανοὶ πανταχόθεν ἐνθαρρυνόμενοι. Διότι κατὰ τοὺς ἀνωτέρω χρόνους τῆς μακρᾶς ἑλληνικῆς ἀπραξίας ἀρκετὰ κράτη ἀνὰ τὸν κόσμον ἀνεγνώρισαν τὸ κρατίδιον ὑπὸ τὸ κλοπιμαῖον ὄνομά του «Μακεδονία». Μικρὰ καὶ μεγάλα, ὡς καὶ σύμμαχοί μας εἰς τὸ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ ἑταῖροι μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν. Ἀκόμη καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, οὐσιαστικῶς πτύουσαι εἰς ὅσα αἰ ἴδιαι κατὰ τὸ παρελθόν, ἤδη ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, ὡς ἀνωτέρω, διεκήρυσσαν διὰ τὴν ψευδωνυμίαν τοῦ κρατιδίου καὶ τὴν ψευδοεθνικότητα τῶν κατοίκων του, προέβησαν τῶρα εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, ἀρχικῶς μὲ διμερεῖς συμφωνίας καὶ ἀκολούθως ἐπισήμως, μὲ δήλωσιν τοῦ Προέδρου των Τζώρτζ Μπους τὸν Νοέμβριον 2004, ὡς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας ! Ἐπίσης, καὶ ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἔπραξε τὸ αὐτό, μὲ τὸν Καγκελλάριόν της ἐπιμένοντα, εἰς κοινήν μάλιστα μετ' ὀλίγον χρόνον ἐμφάνισίν του μὲ τὸν Ἑλληνα Πρωθυπουργόν, εἰς τὴν ψευδωνυμίαν διὰ τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον.

Βεβαίως, ὁ κάθε νουνεχῆς εἰς τὸν πλανήτην μας καὶ μὴ παραλογιζόμενος ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται, ὅτι μόνον οἱ σημειωθέντες νέοι γεωπολιτικοὶ σχεδιασμοὶ ὠδήγησαν εἰς τοιαύτην ἀναγνώρισιν. Δηλαδή, αἱ μὲν κατευθύνουσαι τὴν ὅλην ἐπιχείρησιν Μεγάλαι ἐκεῖναι Δυνάμεις φυσικὰ δὲν ἐνεργοῦν ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότος, δὲν χαρίζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τοὺς Σκοπιανούς· ἀπλῶς τοὺς ἰδικούς των σχεδιασμοὺς διὰ τὴν περιοχὴν καὶ τὰ ἰδικὰ των συμφέροντα ὑπηρετοῦν. Προδήλως δὲν ἐκυριεύθησαν ἀπὸ κανέναν καὶ μόνον, ἀνυπάρκτου εἰς τὴν περίπτωσιν, «ἱστορικῆς δικαιοσύνης», διὰ νὰ προέλθουν εἰς τοιαύτην ἀναγνώρισιν, ἀσυστόλως βιάζουσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μάλιστα χάριν ἐξαλλαγμένου σταλινικοῦ προϊόντος καὶ εἰς βάρος τῆς σταθερῶς καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, πολεμικοῦς καὶ ἰδεολογικοῦς, συμμάχου καὶ ἑταίρου των καί, ἐν συγκρίσει, πολλαπλασίως ἰσχυροτέρας Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐνῶ, τὰ ἀναγνωρίσαντα λοιπὰ κράτη, ἐλάχιστα μόνον μὲ ἀσήμαντα, τὰ δὲ περισσότερα μὲ ἀνύπαρκτα συμφέροντα εἰς τὸ πολλαπλῶς ὑπολειπόμενον (πληθυσμιακῶς, οἰκονομικῶς, πολιτιστικῶς) ἔναντι τῆς Ἑλλάδος Σκοπιανὸν κρατίδιον, προφανέστατα ὑπεκινήθησαν καὶ ἐνεθαρρύνθησαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀναγνώρισιν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν βεβαίως ἄλλων συμφερόντων των, ὑπὸ τῶν Μεγάλων ἐκεῖνων.

Εποδηγετήθησαν ὡς χῶραι ἀνίσχυροι ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου δι' αὐτὰς προκειμένου θέματος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων.

Καὶ εἶναι αἱ ἀναγνωρίσεις αὐταὶ ἀπὸ ἀπόψεως Διεθνoῦς Δικαίου διττῶς παράνομοι. Πρῶτον, διότι τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον ἔγινε δεκτὸν εἰς τὸν Ο.Η.Ε. καὶ ὑφίσταται καὶ ὑπάρχει δι' αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὑπὸ τὸ προσωρινὸν ὄνομα τῆς «Πρώην Γιουγκοσλαβικῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας» (F.Y.R.O.M.), καὶ ἐπομένως καθῆκον καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ο.Η.Ε. εἶναι νὰ τὸ ἀναγνωρίζουν μόνον μὲ τὸ εἰς αὐτὸν καταγεγραμμένον ὄνομά του τοῦτο. Καί, *δεύτερον*, διότι ἡ ἐν λόγω ἀναγνώρισις ὑπονομεύει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ο.Η.Ε., ὅπως μόνον διὰ διαπραγματεύσεων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σκοπιῶν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, καθορισθῆ τὸ ὀριστικὸν τοῦ κρατιδίου ὄνομα, ὡς ἀχρηστεύουσα τὰς διαπραγματεύσεις καὶ προκαταλαμβάνουσα τὴν τελικὴν λύσιν.

15.- Πλήγματα ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς μας ἀκεραιότητος καὶ ἀπὸ συμμάχους μας.

Πρέπει ἀνεπιφυλάκτως νὰ τονισθῆ : *Αἱ παράνομοι αὐταὶ ἀπὸ ἀπόψεως Διεθνoῦς Δικαίου ἀναγνωρίσεις συνιστοῦν εὐθέως ἐχθρικὴν εἰς βάρους τῆς χώρας μας ἐνέργειαν*, διότι *πλήττουν ἀπροσηματίστως αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν μας ἀκεραιότητα*. Πράγματι, ἀναγνώρισις τῆς Ἑλληνικῆς ὀνομασίας «Μακεδονία» εἰς ξένους *δὲν παραγνωρίζει ἀπλῶς ἱστορικὰ δεδομένα χιλιετηρίδων* (μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, πληθώραν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων μὲ ἑλληνικὰς μόνον ἐπιγραφάς, κλπ.), μαρτυροῦντα τὴν ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Μακεδόνων, ὥστε νὰ ἀποτελῆ αὐτόφωρον τερατολογία ἢ διεκδίκησις αὐτῶν ἀπὸ σλαβικὰ (ὅπως οἱ διεκδικοῦντες Σκοπιανοὶ) ἢ ἐκσλαβισθέντα (ὅπως οἱ Βούλγαροι) φῦλα, τὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Βαλκανικὴν μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ 6^{ου} μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 7^{ου} μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ἐνῶ ἡ Μακεδονία καὶ οἱ Μακεδόνες προὔπηρξαν χιλιετηρίδας πρὸ Χριστοῦ. Τὸ χειρότερον εἶναι, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀναγνώρισις *ὀδηγεῖ εἰς τὸν ἐθνικὸν μας ἀκρωτηριασμόν*, ἀφοῦ ἀποκόπτει ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν μας Ἱστορίαν ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα καὶ εὐρωστότερα τμήματά των· συγκεκριμένως, ὀλόκληρον τὴν περίοδον τῶν διεθνῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀποκαλουμένων - ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἀναμφισβητήτου ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Μακεδόνων, - ἑλληνιστικῶν χρόνων, δηλαδὴ μίαν πανένδοξον ἐποχὴν ἕξ (6) ὀλοκλήρων αἰῶνων, ἀπὸ τοῦ 3^{ου} π.Χρ. μέχρι καὶ τοῦ 3^{ου} μ.Χρ. αἰῶνος, κατὰ τοὺς ὁποίους καὶ κυρίως ἐπετέλεσεν ὁ Ἑλληνισμός, μὲ τὴν πρωτοπορίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Μακεδόνων, τὸ πανανθρώπινον, εἰς οἰκουμενικὴν κλίμακα,

έκπολιτιστικόν του έργου, τὴν ἀδιαμφισβήτητον αὐτὴν κρηπίδα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ἐθνικὸς δὲ ἀκρωτηριασμός, ὁ ὁποῖος προαναγγέλλει ἀπλῶς καὶ τὸν σκοπούμενον ἐδαφικόν μας ἀκρωτηριασμόν.

16.- Ὁ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως βιασμός ἱστορικῶν, γεωγραφικῶν καὶ ἐθνολογικῶν δεδομένων.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτά. Διότι ἡ ὄνομασία «Μακεδονία» διὰ τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον, ἐκτὸς τῶν ἱστορικῶν, ἐπὶ πλεόν βιάζει καὶ γεωγραφικὰ καὶ σύγχρονα ἐθνολογικὰ δεδομένα, ἐνῶ καὶ τοῦ κρατιδίου αὐτοῦ ὑπονομεύει τὴν ὑπόστασιν. Πράγματι :

Α) ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ : Αὐτὰ εἶναι ἀναμφισβήτητα. *Γλωσσικῶς*, τὸ ὄνομα τῶν Μακεδόνων εἶναι ἑλληνικόν. Ἡ λέξις «μακεδνός» μαρτυρεῖται ἤδη εἰς τὸν Ὅμηρον (*Οδύσσεια Η 106*) καὶ σημαίνει ὑψηλός, μακρὺς. Αποδίδει ἔτσι - ὡς λέξις, ἀνήκουσα εἰς τὴν μόνην νοηματικὴν γλῶσσαν, τὴν ἑλληνικὴν, καὶ ὄχι εἰς γλῶσσαν *συμβολικὴν* (ὅπως ὄλαι αἰ ἄλλαι), - τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ, ὅτι οἱ Μακεδόνες εἶναι μεγαλόσωμοι. Ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸ γλωσσικὸν μακεδονικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον μᾶς παραδίδεται ἀπὸ τὸν *Ἀθηναῖον*, ἢ εὐρίσκεται ἀποθησαυρισμένον εἰς τὸ *Λεξικὸν τοῦ Ησυχίου*, τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ τοπωνύμια, τὰ προσηγορικά, συνηγοροῦν διὰ τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τῆς Μακεδονικῆς διαλέκτου : ἡ ἔτυμολογία τῶν λέξεων εἶναι ἑλληνικὴ, τὰ γνωρίσματα καὶ τὰ φωνητικὰ πάθη κοινὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, αἱ κλίσεις καὶ αἱ καταλήξεις τὸ ἴδιον.

Εἰς τὰς γραπτὰς αὐτὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας προστίθενται καὶ ὄλα τὰ *ἱστορικὰ μνημεῖα*, τὰ ὁποῖα ἢ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη, παλαιόθεν καὶ προσφάτως μὲ τὰς ἀνασκαφὰς εἰς *Βεργίναν, Αἰανήν, Δίον, Δισπηλιὸ Καστορίας*, κλπ., ἔφερε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φέρη εἰς φῶς εἰς τὸν γεωγραφικὸν χῶρον τῆς Μακεδονίας· ἀφοῦ αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι μόνον ἑλληνικαί, αἱ θεότητες ἴδιαι μὲ αὐτὰς τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, αἱ τεχντροπίαι, τὰ πάντα ἑλληνικά. Ἡ Μακεδονία διαλαλεῖ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην τὴν ἑλληνικότητά της «*ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις*», ὅπως συνεπλήρωνε τὸν τίτλον τοῦ περὶ αὐτῆς διτόμου ἔργου του, ἐκδοθέντος τὸ 1896 ⁽¹⁾, ὁ φλογερὸς Μακεδὼν *Μαργαρίτης Γ. Δήμιτσας*.

Ἀλλὰ καὶ *φυλετικῶς* οἱ Μακεδόνες ἦσαν ἑλληνικὸν δωρικὸν φῦλον. Καὶ ὄχι μόνον *εἶχον*, ἀλλὰ καὶ *διαλαλοῦσαν τὴν ἑλληνικὴν τῶν ταυτότητα*. Ἦδη ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας *Ἡρόδοτος* γράφει διὰ τοὺς

(1) Ἐπανεκδοθέντος φωτοτυπικῶς τὸ 1998 ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου.

Μακεδόνας : «Ἕλληνες δὲ εἶναι τούτους τοὺς ἀπὸ Περδίκκεω γεγονότας, κατὰ περ αὐτοὶ λέγουσι, αὐτὸς τε οὕτω τυγχάνω ἐπιστάμενος καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖσι ὀπισθεν λόγοισι ἀποδείξω...» (1), δηλαδή, ὅτι λέγουν οἱ ἴδιοι, ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζω αὐτό.- Ὁ αὐτὸς **Ἡρόδοτος** διηγεῖται (2), καὶ τὸ γεγονός ἐπαναλαμβάνει ὁ **Πλούταρχος** (3), ὅτι ὅταν οἱ Πέρσαι τὸ **479 π.Χρ.**, κατέκλυσαν μὲ τὸ τεράστιον στράτευμά των καὶ τὴν Μακεδονίαν, ὑπεχρέωσαν βιαίως τοὺς Μακεδόνας μὲ τὸν βασιλέα των **Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμύντου**, νὰ συνεκστρατεύσουν μαζί των κατὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν, τὰ μεσάνυκτα, ὁ ἐν λόγῳ Ἀλέξανδρος προσῆλθε κρυφὰ ἔφιππος εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων **Ἀριστείδην** (τὸν περίφημον δίκαιον **Ἀριστείδην**) καὶ κατέδωκεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὴν αὐγὴν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Πέρσαι, διὰ νὰ γίνῃ δὲ πιστευτὸς, ἐτόνισε : «οὐ γὰρ ἂν ἔλεγον, εἰ μὴ μεγάλως ἐκηδόμην συναπάσης τῆς Ἑλλάδος. **Αὐτὸς τε γὰρ Ἕλληνας γένος εἰμι τῶρ χαῖον** καὶ ἀντ' ἐλευθέρης δεδουλωμένην οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὄραν τὴν Ἑλλάδα... **Εἰμι δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν**». Δηλαδή, «δὲν θὰ ἔλεγα αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζα πάρα πολὺ γιὰ ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας ἀπὸ ἀρχαία γενεὰ καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ βλέπω τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἐλεύθερη ὑποδουλωμένη... **Εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν**».- Ἀκολουθῶν καὶ αὐτὸς ὁ **Μέγας Ἀλέξανδρος**, ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν βασιλέα των **Δαρεῖον**, ὅπως μᾶς τὴν παραδίδει ὁ **Ἀρριανός** (4), ἀρχίζει μὲ τὴν ὑπόμνησιν «οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι ἐλθόντες εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα κακῶς ἐποίησαν ἡμᾶς οὐδὲν προηδικημένοι· ἐγὼ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμῶν κατασταθεὶς καὶ τιμωρήσασθαι βουλόμενος Πέρσας διέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, ὑπαρξάντων ὑμῶν...». Δηλαδή, «οἱ πρόγονοί σου εἰσέβαλαν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα καὶ μᾶς ἐπροξένησαν καταστροφάς, χωρὶς ἐμεῖς νὰ τοὺς ἔχουμε κάνει προηγουμένως κανένα κακό· ἐγὼ δὲ γενόμενος Ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰσέβαλα εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σου διὰ νὰ τιμωρήσω τοὺς Πέρσας...». Διαλαλεῖ ἔτσι καὶ ὁ μέγιστος τῶν αἰῶνων στρατηλάτης, μὲ τὴν φράσιν του «εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα», ὅτι καὶ ἡ Μακεδονία εἶναι τμῆμα τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Οἱ Μακεδόνες λοιπὸν τιμωροὶ διὰ τὰ ἐναντίον ὅλων τῶν Ἑλλήνων κακά. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἐπισημαίνει μεταγενεστέρως καὶ ὁ ἱστορικὸς **Πολύβιος**, γράφων διὰ τὸν **Μέγαν Ἀλέξανδρον**, ὅτι «τιμωρίαν ἔλαβε παρὰ τῶν Περσῶν ὑπὲρ τῆς εἰς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ὕβρεως» (5), ἐνῶ ἐν συνεχείᾳ τονίζει, ποίας καὶ πόσον μεγάλης τιμῆς δικαιῶνται οἱ

(1) **Ἡροδότου**, Ἱστορίαι, V,22,1.

(2) **Ἡροδότου**, Ἱστορίαι, IX,45.

(3) **Πλουτάρχου**, Βίοι παράλληλοι, Ἀριστείδης, 15-16.

(4) **Ἀρριανού**, Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις, Β', 14.

(5) **Πολυβίου**, Ἱστορία Θ, 34, 2-3.

Μακεδόνες, οί όποιοι τόν περισσότερον χρόνον του βίου των δέν παύουν νά αγωνίζονται έναντίον τών βαρβάρων και ύπέρ τής ασφαλείας τών Έλλήνων, οί όποιοι θά έκινδύνευον πάντοτε μεγάλως, εάν δέν είχον πρόφραγμα τούς Μακεδόνας (1).

Αύθεντικός και δίκαιος, έπομένως, αποδίδων παναρχαίαν και αναντίρροπον αλήθειαν, ό λόγος του **Στράβωνος**, ό όποιος έζησε από τό 66 π.Χρ. μέχρι τό 24 περίπου μ.Χρ., ότι «**έστι μέν ούν Έλλάς και ή Μακεδονία**» (2), δηλαδή «είναι λοιπόν Έλλάς και ή Μακεδονία».

Β) ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ : Η όνομασία «Μακεδονία» διά τό Σκοπιανόν κρατίδιον βιάζει και γεωγραφικά δεδομένα, άφου **ουδέποτε ανήκεν ολόκληρος ή έκτασίς του είς την ιστορικήν Μακεδονίαν.**

Αληθώς, κατά κοινήν έπιστημονικήν παραδοχήν, τά βόρεια όρια τής ιστορικής Μακεδονίας ποτέ δέν υπερέβησαν την γραμμήν Αχρίδος - Κρουσόβου - όρους Μπαμπούνα - Στρωμνίτσης -Νευροκοπίου (Άνω) - Μελενίκου. Έτσι ή χρήςις του όρου «Μακεδονία» διά βορειότερας τής γραμμής αυτής περιοχάς είναι αντίθετος προς την ιστορικήν πραγματικότητα. Τό κράτος τών Σκοπίων μόνον ένα μικρό τμήμα του Μακεδονικού χώρου περιλαμβάνει· αυτή δέ ή περιοχή τών Σκοπίων δέν ανήκε ποτέ είς την Μακεδονίαν, αλλά είς την παλαιάν Σερβίαν.

Εϊδικώτερον, τό σημερινόν κράτος τών Σκοπίων έχει έκτασιν 25.713 τετραγωνικών χιλιομέτρων (χλμ²), από τά όποια περίπου μόνον τό 1/3, τά νοτιώτερα 8.600 χλμ² (κατά προσέγγισιν) περιλαμβάνονται γεωγραφικώς είς την Μακεδονίαν. Έξ άλλου, τά υπόλοιπα τμήματα τής ιστορικής Μακεδονίας έχουν έκτασιν 34.603 χλμ². τό ανήκον είς την Έλλάδα, και 6.789 χλμ². τό ανήκον είς την Βουλγαρίαν. Μέ τά τρία αυτά δεδομένα **ή ιστορική Μακεδονία**, μέ σύνολον έκτάσεως (8.600, κατά προσέγγισιν, σύν 34.603 σύν 6.789 ίσον) 49.992 χλμ² περίπου, κατανεμομένης τώρα είς τās τρεΐς χώρας, περιλαμβάνεται, κατά σειράν μεγέθους, περίπου **είς την Έλλάδα κατά 70 %**, **είς τό Σκοπιανόν κρατίδιον κατά 17 % και είς την Βουλγαρίαν κατά 13 %**. Είναι δέ ανεξέλεγκτος και έσφαλμένη ή επί του προκειμένου συνήθως αναγραφόμενη αναλογία 51,57 % διά την Έλλάδα, 38,32 % διά τά Σκόπια και 10,11 % διά την Βουλγαρίαν, διότι αυτή βασίζεται είς την θεώρησιν ολόκληρου τής έκτάσεως του Σκοπιανού κρατιδίου ως «Μακεδονίας», ενώ μόλις τό 1/3 αυτού, ως προεξετέθη, ανήκει ιστορικώς είς αυτήν (3).

(1) Πολυβίου, Ιστορία,Θ, 35, 2-3 : « *τίνας και πηλίκης δει τιμής αξιοϋσθαι Μακεδόνας, οί τόν πλείω του βίου χρόνον ου παύονται διαγωνιζόμενοι προς τούς βαρβάρους υπέρ τής τών Έλλήνων ασφαλείας ; ότι γάρ αει ποτ' αν εν μεγάλοις ην κινδύνους τὰ κατά τούς Έλληνας, ει μη Μακεδόνας είχομεν πρόφραγμα ;* »

(2) **Στράβωνος**, Γεωγραφικά, VII, 9.

(3) Βλέπε επί τών ανωτέρω την μελέτην τής καθηγητριάς **Μαρίας ΝΥΣΤΑΖΟΠΟΥΛΟΥ-ΠΕΛΕΚΙΔΟΥ**, Τό «Μακεδονικό ζήτημα», 2^α έκδ., 1992, σ. 20 και ύποσημ. 4.

Αποτελεῖ, ἐπομένως, ἐξώφθαλμον παραλογισμὸν καὶ προδίδει ἀπύθμενον κακοβουλίαν ἢ ἀναγνώρισις τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος «Μακεδονία», ἔστω ὑπὸ μόνην τὴν γεωγραφικὴν του σημασίαν, εἰς χώραν (τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον), τῆς ὁποίας μόλις τὸ 1/3 τῆς ἐκτάσεως εἶναι Μακεδονία, τὸ δὲ μέρος τῆς τοῦτο καλύπτει μόνον τὸ 17 % τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀντιτίθεται εἰς τοιαύτην ἀναγνώρισιν ἢ Ἑλλάς, κατέχουσα τὰ πολλαπλάσια 70 % τῆς ἐν λόγῳ Μακεδονίας.

Γ) ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ : Ἡ ἰδεολογικὴ ἐπένδυσις τῆς ἐναντίον τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλῆς ἤδη ἀπὸ τῆς γενέσεως τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος ἔγινε μὲ ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὀμιλουμένου εἰς ὠρισμένα σημεῖα αὐτῆς σλαβοφανοῦς, περισσότερον βουλγαρικῆς ἀποκλίσεως, ἰδιώματος. Ἀλλὰ αὐτὸ ὠμιλεῖτο κυρίως εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν, παραλλήλως πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ ἀγνοοῦντες τὴν ἑλληνικὴν, ἐνῶ εἰς τὰ ἀστικά κέντρα ἐκυριάρχει ἀπολύτως ἡ ἑλληνικὴ. Ἡ ἀλήθεια τούτων εἶναι ἀναμφισβήτητος.

α) Κυριαρχία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Πράγματι, αἱ σχετικαὶ μαρτυρίαι εἶναι καταλυτικά. Ἔτσι, εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1828-1829 οἱ Ρῶσοι κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Δουνάβεως κατὰ Μάϊον τοῦ 1828 ἀπηύθυναν προκήρυξιν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Βουλγαρίας εἰς γλῶσσαν ἑλληνικὴν καὶ τουρκικὴν καὶ ὄχι βουλγαρικὴν (1). Καὶ φυσικὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἐγίνετο, ἐὰν δὲν ἐκυριάρχει ἐκεῖ εὐρύτατα ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ. Τὴν κυριαρχίαν αὐτὴν ἄλλωστε ὁμολογοῦν καὶ βούλγαροι ἱστορικοί. Οὕτως ὁ Στάνεφ εἰς τὸ ἐκδοθὲν τὸ 1928 εἰς Σόφιαν βουλγαριστὶ βιβλίον του «Ἡ Βουλγαρία ὑπὸ ζυγόν, 1393-1878», γράφει κατὰ λέξιν : «Οἱ ξένοι λαοὶ οὔτε κὰν ὑπωπτεύοντο, ὅτι ὑπάρχει βουλγαρικὸν ἔθνος. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας οὔτοι ἐγνώριζον, ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ὑπῆρχον Ἕλληνες» καὶ περαιτέρω : «Τοὺς Ρώσους ἀξιωματικοὺς εἰσερχομένους τὸ 1828 εἰς Σιλίστραν, Κωνσταντζαν, Μπαλτσίκ, Ρουσοσόυκ, Βάρναν, Σούμλαν, Μεσημβρίαν, Πύργον, Ἀδριανούπολιν κτλ., ὑπεδέχοντο παντοῦ ἑλληνικαὶ κοινότητες, Ἕλληνες ἐπίσκοποι καὶ ἐλληνίζοντες Βούλγαροι, οἱ δὲ Ρῶσοι ἦσαν πεπεισμένοι, ὅτι ἡλευθέρωναν χριστιανοὺς Ἕλληνας» (2).

Αὐτὴ ἦτο, ὅταν κατεσκευάζετο τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἡ γλωσσικὴ πραγματικότης ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῆς, εἰς ὀλόκληρον τὴν Μέσην Βαλκανικὴν. Καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν συνωμολογοῦσαν καὶ τότε οἱ Βούλγαροι. Διότι, ὅπως ὁ περιοδεύσας εἰς τὴν Μακεδονίαν Victor Berard,

(1) Βλέπε τὸ μνημειῶδες βιβλίον τοῦ Καθηγητοῦ Μιχαὴλ ΛΑΣΚΑΡΙ, *Τὸ Ἀνατολικὸν Ζήτημα*, Θεσσαλονίκη, 1948, σελ. 251, ὑπόσημ. 2.

(2) Βλέπε ὀλόκληρον τὸ παράθεμα εἰς τὸ ἀνωτέρω βιβλίον Μιχαὴλ ΛΑΣΚΑΡΙ, σελ. 253.

Καθηγητής εις τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων, γράφει εἰς τὸ ἐκδοθὲν τὸ 1896 γαλλιστὶ βιβλίον τοῦ «*Ἡ Τουρκία καὶ ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμός*», κατὰ λέξιν, «*τὸ 1867 κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν τούτων τῶν Βουλγάρων τὸ πᾶν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἦτο ἑλληνικόν*» (1).

β) Ἐξήγησις τῆς διγλωσσίας.

Χρειάζονται ὅμως καὶ ὠρισμένα ἐπισημάνσεις. Τὸ τότε ὀμιλούμενον, παραλλήλως πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, *σλαβοφανὲς ἰδίωμα ἦτο στοιχειῶδες, πενιχρότατον*, δὲν περιεῖχε καμμίαν ἐπιστημονικὴν ἢ λέξιν ἀποδίδουσαν ἀφηρημένην ἔννοιαν, περιοριζέτο δὲ ἀποκλειστικῶς εἰς λέξεις καθημερινῶς χρηστικὰς ἀγροτικῶ καὶ ποιμενικῶ βίου. Τὰ δεδομένα αὐτὰ χαρακτηρίζουν τὴν προέλευσίν τοῦ ὡς καταγομένου ἀπὸ Σλάβους ἀξέστους καὶ ἀμορφώτους, *εἰρηνικῶς διεισδύσαντας* κατὰ παρελθόντας αἰῶνας εἰς τὴν Βαλκανικὴν πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργασίας, χρησιμοποιοθέντας δὲ ὑπὸ τῶν γηγενῶν Ἑλλήνων κατοίκων ἀκριβῶς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ταπεινοτέρων γεωργικῶν καὶ ποιμενικῶν ἐργασιῶν. Καὶ ἦτο ἐπόμενον οἱ *γηγενεῖς νὰ ἐκμάθουν τὰς λέξεις καθημερινῆς χρήσεως, τὰς ἀναγκαίας πρὸς συνεννόησιν* μετὰ τῶν μέγਾਲως ὑστερούντων πολιτιστικῶς ὑπηρετῶν των, καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον. Τελικῶς δὲ οἱ οὕτω χρησιμοποιοῦμενοι Σλάβοι *ἀφωμοιώθησαν ὑπὸ τῶν γηγενῶν Ἑλλήνων* καὶ προέκυψε τὸ φαινόμενον πληθυσμιακὸν ἀμάλγαμα.

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός τῆς διγλωσσίας καὶ ὅτι *τόσον εὐρύτατα ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα*. Διότι εἶναι ἀδιανόητον νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι οἱ πολιτιστικῶς ὑστεροῦντες Σλάβοι ἐξέμαθον τὴν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γλῶσσαν των, τόσον δύσκολον ἑλληνικὴν, ἢ ὅποια ἄλλωστε καὶ δὲν τοὺς ἐχρειάζετο, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος ἢ περιοχὴ ἐτέλει ἐξακολουθητικῶς ὑπὸ κυριαρχίαν Ὄθωμανικὴν, γλῶσσα ἐπίσημος ἦτο ἡ τουρκικὴ, καὶ ἔτσι τὰ ἑλληνικὰ δὲν προσεπόριζον εἰς τοὺς δυναστευομένους ἐκείνους πληθυσμοὺς καμμίαν πρακτικὴν ὠφέλειαν, ὥστε νὰ τὰ ἐκμανθάνουν πρὸς χρησιμοποίησιν.

γ) Ἐπιβιοῦσα δωρικὴ διάλεκτος τὸ σλαβοφανὲς ἰδίωμα.

Ἀνακύπτει ὅμως σχετικῶς καὶ ἄλλος προβληματισμός. Εἶναι *πολὺ ἀμφίβολον, ἐὰν τὸ ἐν λόγῳ πενιχρότατον σλαβοφανὲς γλωσσικὸν ἰδίωμα ἦτο ὄντως σλαβικόν*. Διότι, ὅπως κατέδειξεν ἤδη ἀπὸ τὸ 1907 ὁ φλογερὸς Μακεδὼν, ἀπὸ τὴν Κορησσὸν τῆς Καστορίας καταγόμενος, *Κωνσταντῖνος Τσιούλκας*, πρῶην Γυμνασιάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ

(1) Βλέπε Καθηγητοῦ *Κωνσταντίνου ΒΑΒΟΥΣΚΟΥ*, Ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Προέδρου τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, «*Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα*», εἰς Ἐπιστημονικὴν Ἐπετηρίδα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης, τόμος 14, 1993, σελ. 21-29, ἰδίᾳ σελ. 24, στήλη β'.

Γυμνασίου Μοναστηρίου, ⁽¹⁾ πρόκειται ούσιαστικῶς περὶ ἐπιβιούσης δωρικῆς διαλέκτου, μὲ ἐπιφανειακὰς μόνον, μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων καὶ τὰς ἐθνικὰς περιπετείας, ἀλλοιώσεις μὲ σλαβικὰ καταληκτικὰ ἐπιθέματα. Καὶ ὡς ἀπόδειξις τούτου προσφέρεται σύγκρισις τοῦ πενιχοῦ λεξιλογίου τῆς σλαβοφανοῦς Μακεδονικῆς πρὸς ἀντιστοίχους λέξεις ὁμηρικὰς, ἀλλὰ καὶ παρομοίας τῆς *τσακωνικῆς διαλέκτου*, ἡ ὁποία, ὁμιλουμένη καὶ σήμερον εἰς μερικὰ χωρία τῆς *Κυνουρίας Πελοποννήσου*, κοινῶς ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τῆς Γλωσσολογίας ὡς διάλεκτος δωρικῆ. Καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς ἐδόθη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην καταλυτικῶς μετὰ ἐξηκονταετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου τοῦ *Τσιούλκα*. Ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη συγκλίνει. Πράγματι, ὁ Καθηγητὴς *Σταμάτιος Καρατζᾶς*, γλωσσολόγος καὶ ἱστορικός, διδάξας εἰς ξένα Πανεπιστήμια (*Ἀμβούργου, Αἰξ-ἂν-Προβάνς*), ἀλλὰ καὶ ἑλληνικά (*Θεσσαλονίκης καὶ Ἰωαννίνων*), μὲ τὸ εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκδοθὲν τὸ 1966 εἰς *Νέαν ὸρκην* ὀγκῶδες βιβλίον τοῦ «*Les Tsacones*» (Οἱ Τσάκωνες) ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Τσάκωνες δὲν ἦσαν, ὅπως μέχρι αὐτοῦ ἐπιστεῦετο, Λάκωνες, ἀλλὰ Μακεδόνες ἱππεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχον μεταναστεύσει κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Οἱ Τσάκωνες, ὄντες λοιπὸν Μακεδόνες, εὐλόγως ὁμιλοῦν παρόμοιον γλωσσικὸν ἰδίωμα. Καὶ τὸ συμπέρασμα ἀβίαστον : τούτου ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τῆς Γλωσσολογίας ὡς δωρικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος, καὶ τὸ σλαβοφανὲς Μακεδονικὸν ἰδίωμα δωρικὴν ἔχει τὴν προέλευσιν.

Καὶ αὐτὰ μὲν περὶ τῆς τότε ὁμιλουμένης σλαβοφανοῦς γλώσσης, ἡ ὁποία βεβαίως ἔχει σήμερον ὀλοκληρωτικῶς παραποιηθῆ μετὰ τὴν κατασκευασθεῖσαν, ὡς προεξετέθη μὲ πάμπολλα ξένα δάνεια ψευδώνυμον «*Μακεδονικὴν*» γλώσσαν.

Πέρα ὅμως τῆς γλώσσης, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἀποτελεῖ ὄχι μοναδικόν, ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ γνωρίσματα ἰδιαιτερότητος μιᾶς ἐθνικῆς κοινότητος - καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἄς θυμηθοῦμε τὰς χιλιάδας τῶν, μετὰ τὴν καταστροφὴν, *Μικρασιατῶν προσφύγων*, οἱ ὅποιοι, καίτοι ὁμιλοῦντες μόνον τὴν τουρκικὴν καὶ μὴ γνωρίζοντες οὐδὲ λέξιν ἑλληνικὴν, ἐν τούτοις ἐδήλωσαν, ὅτι εἶναι Ἕλληνες καὶ ὑπεβλήθησαν ὡς τοιοῦτοι εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν -, ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ *καταλυτικὰ ἐπιστημονικῶς ἐθνολογικὰ δεδομένα*.

δ) Ἐθνολογικοὶ – Γλωσσικοὶ Χάρται.

Ἔτσι εἰς τὸν κατὰ τοὺς χρόνους ἐνάρξεως τῆς κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλῆς ἐκδοθέντα εἰς τὸ Λονδίνον *ἐθνολογικόν – γλωσσικόν χάρτην τῶν Βαλκανίων*, τοῦ ἄγγλου *Edward Stanford (1877)*, ,

(1) Μὲ τὸ βιβλίον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Συμβολαὶ εἰς τὴν διγλωσσίαν τῶν Μακεδόνων, ἐκ συγκρίσεως τῆς σλαβοφανοῦς Μακεδονικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν*», Ἐν Ἀθήναις, Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Α. Πετράκου, 1907.

καταγράφονται τὰ ἐθνολογικὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ἐκτεινόμενα πολὺ πέραν ὄχι τῶν τότε μέχρι Θεσσαλίας, ἀλλὰ καὶ τῶν σημερινῶν ἑλληνικῶν συνόρων. Συγκεκριμένως, περιελάμβανον ὁλόκληρον τὴν Βόρειον Ἥπειρον (περιελθοῦσαν ἀκολουθῶς μὲ ἰταλικὰς ραδιουργίας εἰς τὸ νεοϊδρυθὲν Ἀλβανικὸν κράτος), σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ ἔδαφος τοῦ σημερινοῦ κρατιδίου τῶν Σκοπίων, ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν (ἀρπαγεῖσαν ἀκολουθῶς τὸ 1885 προξικοπηματικῶς ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας), ὡς καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην (ἐλευθερωθεῖσαν, ἀλλὰ περιελθοῦσαν μὲ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάνης εἰς τὴν Τουρκίαν) ⁽¹⁾. Δηλαδή πιστοποιεῖται, ὅτι εἰς ὁλόκληρον τὴν ἱστορικὴν Μακεδονίαν, - διὰ τὰ περιορισθῶ μόνον εἰς αὐτήν, - ἐκυριάρχει καταλυτικῶς ὁ Ἑλληνισμός, μὲ μικρὰς μόνον μειονοψηφίας ἀλλοφύλων. Εἰς τὸν προσηρητημένον εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου γεωγραφικὸν χάρτην εἰκονίζονται ἐκφραστικώτατα μὲ διαφορετικοὺς χρωματισμοὺς αἱ ἀνά μέσον τοῦ κυριαρχούντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Βαλκανικῆς μειονοψηφίαι αὐταί, τῶν Τούρκων μὲ κόκκινες, τῶν Βουλγάρων μὲ πράσινες, τῶν Ἀλβανῶν μὲ κίτρινες διαγραμμίσεις. Τότε βεβαίως δὲν εἶχεν ἐφευρεθῆ ἡ «Μακεδονική» ἐθνότης καὶ ὡς ἀνύπαρκτος στερεῖται καὶ χρωματισμοῦ ! Τὴν δὲ ἑλληνικότητα αὐτὴν ρητῶς διασαλπίζει ὁ συγγραφεὺς καὶ εἰς τὸ κείμενον τοῦ βιβλίου του, γράφων συμπερασματικῶς, πρὶν ἀπὸ τὴν παράθεσιν εἰς τὸ τέλος του δύο στατιστικῶν πινάκων περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, κατὰ λέξιν ὅτι : «Πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες δύο πίνακες ἀρκοῦν διὰ τὴν θέσιν μας : τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐντελοῦς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας».

Ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1878 δημοσιευθεὶς εἰς τὸ Βερολῖνον *Ἐθνολογικὸς-Γλωσσικὸς χάρτης τῶν Βαλκανίων* τοῦ γερμανοῦ *H. Kiepert* δίδει τὴν αὐτὴν εἰκόνα : κυριαρχίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς ὁλόκληρον τὸν Μακεδονικὸν χῶρον καὶ μέχρι καὶ τῆς Μέσης Βαλκανικῆς (ὄροσειρᾶς τοῦ Αἴμου).

ε) Τὰ πορίσματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Γενετικῆς.

Τοιαῦται ἀντικειμενικαὶ ἀπὸ ξένους διαπιστώσεις ἤδη τοῦ τέλους τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ἐπικυροῦνται τώρα καὶ ἀπὸ τὰ πορίσματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Γενετικῆς, ἢ ὅποια, μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν συστημάτων πρωτεϊνικῶν καὶ ἐνζυμικῶν παραλλαγῶν ἐν συνδυασμῶ

(1) Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν γαλλικὴν ἔκδοσιν *Carte Ethnologique de la Turquie et de la Grèce et mémoire sur la répartition actuelle des races dans la péninsule Illyrienne avec Tableaux statistiques*, Publié à Londres par **EDWARD STANFORD**, Traduit de l' anglais, Paris, E. Dentu, Libraire - Éditeur, 1877 (Χάρτης ἐθνολογικὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ελλάδος καὶ μνημόνιον ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης κατανομῆς τῶν φυλῶν εἰς τὴν Ἰλλυρικὴν (δηλαδή τὴν Βαλκανικὴν) χερσόνησον μετὰ στατιστικῶν πινάκων, δημοσιευθεὶς εἰς Λονδῖνον ὑπὸ **Edward STANFORD**, μεταφρασθεὶς ἐκ τῆς ἀγγλικῆς, Παρίσιον, 1877).

πρὸς τὰ συστήματα τῶν ομάδων αἵματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πυρηνικοῦ γενετικοῦ ὕλικου (DNA), ὅλων αὐτῶν κληρονομουμένων καὶ μὴ ἐπηρεαζομένων ἀπὸ μεταβολὰς τοῦ περιβάλλοντος ἢ τὴν ἡλικίαν, ἀποφαίνεται ἀθροιστικῶς, ὅτι καὶ οἱ *Μακεδόνες ἀνήκουν εἰς τὸν ἴδιον μὲ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας γενετικὸν τύπον*, ὁ ὁποῖος διαφέρει ἀπὸ τὸν γενετικὸν τύπον τῶν γειτονικῶν λαῶν, καὶ μάλιστα περισσότερο ὅλων ἀπὸ αὐτὸν τῶν *Βουλγάρων* ⁽¹⁾.

στ) Ἑλληνογενεῖς τὰ 65 % τῶν σημερινῶν κατοίκων τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου.

Ἡ ἐπιστημονικῶς σήμερον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀποδεικνυομένη γενετικὴ αὐτὴ πραγματικότης εἶναι ἐπόμενον νὰ ἰσχύη καὶ τώρα εἰς ὀλόκληρον τὴν Μακεδονίαν, δηλαδὴ καὶ εἰς τὰ ἀπομείναντα ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν συνόρων τμήματα αὐτῆς. Δηλαδή, *Ἕλληνες, ὡς Μακεδόνες, νὰ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον τὴν ἀληθινὴν ἐθνοτικὴν πλειονοψηφίαν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ εἰς τὸ ἀνήκον εἰς τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον 17 % τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας*. Καὶ αὐτό, παρὰ τὸν μεσολαβήσαντα χρόνον, τὰς ἀδιακόπους, καὶ πρότερον, ἀλλὰ ἐνταθείσας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου, διώξεις, τὴν συστηματικὴν πλύσιν ἐγκεφάλου ἀπὸ εἰδεχθῶς καταπιεστικὰ καθεστῶτα, ἀκριβῶς λόγω τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν γενετικῶν δεδομένων.

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἤδη ἐπιστημονικῶς δημοσίως ἐξαγγέλλεται. Καὶ μάλιστα ὄχι μόνον διὰ τὸ 1/3 τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, τὸ ὄντως ἀνήκον εἰς τὴν ἱστορικὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ *διὰ τοὺς κατοίκους ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεώς του*. Ἔτσι εἰς τὸ ὄργανωθὲν τὸν Νοέμβριον 1998 «Πανελλαδικὸ Δημογραφικὸ Συνέδριον» μὲ θέμα «Πληθυσμὸς καὶ ἀνάπτυξις στὴν Ἑλλάδα» ὁ Καθηγητὴς Ἐφηρμοσμένης Οἰκονομίας **Σταῦρος ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ** εἰς ἀνακοίνωσίν του ⁽²⁾ τεκμηριώνει, ὅτι *ἀπὸ τοὺς σημερινούς κατοίκους τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου τὸ 65 % εἶναι Ἑλληνογενεῖς*.

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὸ κρατίδιον αὐτὸ καὶ σήμερον *τόσοι πολλοὶ ὀμιλοῦν τὴν ἑλληνικὴν*, ὅτι οἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα διπλωματικοὶ καὶ ἄλλοι *ἐκπρόσωποί του γνωρίζουν καὶ ὀμιλοῦν ὅλοι τὴν ἑλληνικὴν*, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φυσικὰ δὲν συμβαίνει μὲ τοὺς

⁽¹⁾ Βλέπε τὸ δίγλωσσον, εἰς ἑλληνικὴν καὶ ἀγγλικὴν, πόνημα τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γενετικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης **Κωνσταντίνου ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ**, *Ἡ γενετικὴ σύσταση τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδας*, Θεσσαλονίκη, 1993, σελ. 12, ἀναφερομένου εἰς σχετικὰς ἐρευνητικὰς ἐργασίας ἰδικὰς του καὶ ξένων ἐπιστημόνων.

⁽²⁾ Μὲ τίτλον «Μιὰ διαχρονικὴ ἐκτίμησις τοῦ ἑλληνογενοῦς πληθυσμοῦ μὲ βάση τὴν μαθηματικὴν προβολὴν τῆς $P_1 = P_0 (1+\epsilon)^t$ καὶ ἐναλλακτικὰς ὑποθέσεις», βλέπε τὰ Πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου, ἔκδοσις Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Δημογραφικῶν Μελετῶν, Ἀθήνα, 2003, σελ. 65 -73, ἰδίως σελ. 71.

άντιπροσώπους καμμιάς άλλης ξένης χώρας. Άληθινά, ποιός ό καϋμός τών Σκοπιανών νά μανθάνουν τήν έλληνικήν, εάν αυτή δέν είναι μέρος, ανά τās διαδοχικάς γενεάς, τής φυλετικής και πολιτιστικής των παραδόσεως ; Και ναί μέν αί επίσημοι στατιστικάι του κρατιδίου άποκρύπτουν τήν συγκλονιστικήν αυτήν αλήθειαν, αλλά ό άλλοτε Πρόεδρος του *Κϋρο Γκληγκόρωφ* ήναγκάσθη δημοσίως νά όμολογήση, ότι οί Έλληνες του κρατιδίου του άνέρχονται εις έκατόν χιλιάδας (100.000). Ένϋ κατά δημοσιευθεϊσαν εις τόν τύπον δήλωσιν τής *Βιργινίας Τσουδερού*, ως Υφυπουργού Έξωτερικών, μυστική άπογραφή εις τό Σκοπιανόν κρατίδιον άπέδωσεν, ότι 373.000, ήτοι τά 18,6 % του πληθυσμού του *έδήλωσαν, ότι είναι Έλληνες* (1). Τό θλιβερόν επί του προκειμένου είναι, ότι έμεις εις τήν Ελλάδα, - ή επίσημος Έλλάς, αλλά και οί πνευματικοί και άλλοι ταγοί μας, οί περισσότεροι πολυπράγμονες περι άλλων άσχέτων, - με τόσην άκηδϊαν άγνοοϋμεν τούς πέραν τών συνόρων όμοεθνείς μας αυτούς, οί όποιοι υπό τόσον άντιξόους συνθήκας εν τούτοις έπιμένουν και διαλαλοϋν, ότι είναι Έλληνες...

Οϋτε λοιπόν έθνολογικόν έρεισμα υπήρχε προς δημιουργϊαν εκ του μηδενός του *Μακεδονικου ζητήματος*, και οϋτε φυσικά υπάρχει προς στήριξιν τής εναντίον του Έλληνισμού έπιβουλης σήμεραν με τήν μεθόδευσιν τής δημιουργϊας του Σκοπιανου κρατιδίου υπό τήν ψευδώνυμον όνομασίαν «*Δημοκρατία τής Μακεδονίας*».

17.- Γεωγραφικά και σύνθετα όνόματα.

Και εν τούτοις, προς κατασίγασιν τών επί τής όνομασίας αυτης αντιδράσεων, έξεπέμφθη (2) ή *άπιστεύτου άνευθυνότητος παραίνεσις* «*δέν πειράζει, τό όνομα σε 10 χρόνια θα τό ξεχάσουμε*» ! Και ναί μέν, όποιος θέλει τό ξεχνά και χωρις τήν παρέλευσιν τών 10 έτών, αλλά ή Ιστορία ποτέ δέν ξεχνά, ενϋ αί συνέπειαι έθνικης μας επί του προκειμένου άφροσύνης θα βαρύνουν τήν έθνικήν μας κοινότητα έσαεί.

Και ή ήττοπαθής και συνθηκολόγος φλυαρία προσανατολίζεται εις άποδοχήν τής όνομασίας «*Δημοκρατία τής Μακεδονίας*» υπό *γεωγραφικήν μόνον έννοιαν*. Καίτοι μάλιστα, ως προεξετέθη, μόνον τό 1/3 του σκοπιανου κρατιδίου είναι Μακεδονία. Άλλά πρόκειται περι άπροσφόρου σκέψεως· διότι προϋποθέτει ότι και οί Σκοπιανοί θα περιορισθοϋν εις τήν γεωγραφικήν σημασίαν και θα έγκαταλείψουν ρητώς τās περι «*Μακεδονικης έθνότητος*» άνοησίας των, πρᾶγμα τό όποϊον όμως δέν είναι διατεθειμένοι νά πράξουν.

(1) Βλέπε μνημονευθεϊσαν μελέτην του Καθηγητου *Κωνσταντίνου ΒΑΒΟΥΣΚΟΥ*, σελ. 28, στήλη α'.

(2) Από πεπειραμένον πολιτικόν, τόν τέως Πρωθυπουργόν και ήδη Επίτιμον Πρόεδρον του κυβερνώντος κόμματος «*Νέα Δημοκρατία*» *Κωνσταντίνον Μητσotάκην*.

Πρέπει σχετικῶς νὰ γίνῃ κατανοητόν, ὅτι ἀποτελεῖ σφάλμα ὀλέθριον, νὰ διαχωρίζωμεν τὴν *Γεωγραφίαν* ἀπὸ τὴν *Ἱστορίαν*. Ἀφοῦ, *ὅταν ἀποσιωπῶνται τὰ ἱστορικά, τότε τὰ ἄχρωμα γεωγραφικὰ ἐπεκτείνονται*. Ἔτσι ἡ λέξις *Μακεδονία* εἰς τὴν ὀνομασίαν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, ἀπουσιάζουσα ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν γειτονικῶν κρατῶν, καλύπτει *συνειρμικῶς καὶ αὐτομάτως καὶ τὴν Ἱστορίαν, τὴν καλυπτομένην ὑπὸ τὴν λέξιν αὐτήν*. Δηλαδή τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον καὶ μὲ μόνην τὴν ψευδώνυμον ὀνομασίαν του οἰκειοποιεῖται αὐτομάτως καὶ ὀλόκληρον, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς, τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας. Μὲ τὸν τρόπον δὲ αὐτὸν *ἐξαπατᾶται σχεδὸν ἡ παμπηφία τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου μας*, ἀφοῦ οἱ γνωρίζοντες ὄντως Ἱστορίαν εἶναι ἐλαχιστότατοι. Καὶ ἀπόδειξις τούτων εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἤδη τὰ βιβλία διὰ τὴν *Ἀρχαίαν Μακεδονίαν* κατατάσσονται διεθνῶς εἰς τὸν τομέα «*Σλαβικὴ Μακεδονία*», τὸ δὲ βιβλίον τοῦ *H. Montgomery, The way to Chaironia* εἰς τὴν βιβλιοθήκην Yale κατετάγη ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸν ὑπολογιστὴν εἰς τὸν τομέα «*Σχέσεις Ἑλλάδος - Μακεδονίας*», ὡς ἂν ἡ Μακεδονία δὲν εἶναι Ἑλλάς⁽¹⁾.

Καὶ βεβαίως *οὔτε τὰ σύνθετα ὀνόματα διορθώνουν τὰ πράγματα*. Διότι δὲν διαφοροποιῶν τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ κάθε ἄνθρωπος εἰς τὸν νοῦν του μὲ τὸ ὄνομα *Μακεδονία* καὶ ἐπομένως δὲν βελτιώνουν τὴν κατάστασιν. Ἔτσι *εἶναι ἀπαράδεκτα τὰ σύνθετα με ταυτιζομένους τοὺς ἐθνικὸν καὶ γεωγραφικὸν ὄρους* : *Νέα Μακεδονία*, διότι ὑποκαθιστᾶ τὴν προηγουμένην, καταργεῖ κάθε ἄλλην Μακεδονίαν.- *Ἄνω ἢ Βόρεια Μακεδονία*, διότι ἐμπεριέχει ἐν δυνάμει προσδοκίαν ἐνώσεως, ὡς *Βόρειον καὶ Νότιον Βιετνάμ, Βόρειος καὶ Νότιος Κορέα.- Μακεδονία τοῦ Βαρδάρη*, δηλαδή τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, διότι ἡ προσθήκη δὲν διαφοροποιεῖ καί, τὸ σπουδαιότερον, καλύπτει γεωγραφικῶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν Μακεδονίαν, ἀφοῦ καὶ τὸ ἔδαφος αὐτῆς διαρρέει ὁ ἐν λόγῳ ποταμὸς κατὰ τὸ 1/3 περίπου τοῦ μήκους του, ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, δυτικῶς τῆς Θεσσαλονίκης⁽²⁾.- *Κεντροβαλκανικὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας*, διότι ἡ προσθήκη ἐπίσης δὲν διαφοροποιεῖ.

Ἐξ ἴσου ἀπαράδεκτος εἶναι καὶ ἡ ὀνομασία *Σλαβομακεδονία ἢ Σλαβικὴ Μακεδονία*, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας καὶ φέρεται ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι μὲ τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν θὰ ὑπάρχουν Ἑλληνομακεδόνες καὶ Σλαβομακεδόνες, ὅπως ὑπάρχουν, καὶ ὅλοι συμφωνοῦν ἐπ' αὐτοῦ,

(1) Βλέπε ἐπὶ τούτων τὸ πόνημα τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων *Μιχαήλ Σ. ΚΟΡΔΩΣΗ*, «*Ἡ σημασία τῶν γεωγραφικῶν ὀνομάτων στὸ πρόβλημα μὲ τὰ Σκόπια. Ἱστοριογεωγραφικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος*», Ἰωάννινα 1995, σελ. 10 ὑπόσημ. 1.

(2) Ὅπως καὶ μὲ δημοσίαν δήλωσίν μου τῆς 9.12.1992, περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου προταθείσης ἀπὸ ἡγετικῶν στέλεχος τῆς ἀριστερᾶς, τὸν *Λεωνίδαν Κύρκον*, τοιαύτης ὀνομασίας, ἔχω ἤδη ἐπισημάνει.

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι (1). Αλλά - εκτός του ότι ο όρος *Ελληνομακεδονία* είναι απαράδεκτος, ως ύπονοων διάζευξιν τῶν ἐννοιῶν *Ἑλλάς* και *Μακεδονία* -, *ἡ σύγκρισις εἶναι ἀτυχεστάτη*. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς *Κύπρου* κοινῶς γίνεται δεκτόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερα *Κυπριακὴ ἐθνότης*, ἔτσι *ἡ Κύπρος ἔχει μόνον γεωγραφικὴν ἐννοιαν*, ἐξ οὗ και οἱ χαρακτηρισμοὶ *Ελληνοκύπριοι* και *Τουρκοκύπριοι* εἶναι ἀκριβεῖς, ὡς σημαίνοντες τὴν ἐθνικὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς προέλευσιν. Ἐνῶ, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς *Μακεδονίας*, ὁ ὅρος *Σλαβομακεδονία* κατὰ τίποτε δὲν θὰ διαφοροποιεῖ τὸν ἀπλοῦν *Μακεδονία*, ἀφοῦ οἱ *Σκοπιανοὶ ἐμμένουν εἰς τὸ ψεῦδος τῶν τῆς «Μακεδονικῆς ἐθνότητος»*, διὰ χρήσεως τοῦ ὁποῖου και θὰ *ἐξακολουθήσουν συντηροῦντες τὰς ἀρπακτικὰς τῶν βλέψεις* και ἐπὶ τῆς, χωρὶς φρόνησιν προτεινομένης, *Ελληνομακεδονίας*.

Ἐπομένως, και ἡ φερομένη ὡς δῆθεν ἀποδεκτὴ διὰ τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα ὀνομασία *Σλαβομακεδονία* ἢ *Σλαβικὴ Μακεδονία* εἶναι *ἐθνικῶς ἀπαράδεκτος*, διότι, ἐνῶ δὲν ἐξαλείφει τὴν ἀπειλήν, τὸναντίον μὲ τυχὸν ἀποδοχὴν τῆς, δηλαδὴ ἰδικὴν μας παραδοχὴν, ὅτι οἱ διεκδικοῦντες *Σλάβοι* εἶναι *Μακεδόνες*, *ἐπαυξάνει, δι' ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοὺς εἰς βάρος μας κινδύνους* διὰ τὸ μέλλον.

18.- Χωρὶς ἔρεισμα αἱ ἀντιρρήσεις μειοδοτῶν και συνθηκολόγων.

Α) Τὸ ἑλληνικὸν φαινόμενον μειοδοτῶν και συνθηκολόγων.

Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας μόνον εἰς τὴν εὐδαίμονα *Ἑλλάδα* μας, - τέτοιο φαινόμενον δὲν ἀπαντᾶται πουθενὰ ἄλλου - θορυβοῦν ἀσυστόλως και ἐπιχειρηματολογοῦν ἀξιοθρηνήτως ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων μειοδῶται και συνθηκολόγοι. Ὅλοι τους, μαρξιστικῶν καταβολῶν, πνευματικοὶ διάδοχοι ἢ ἐπίγονοι και θιασῶται τῆς σταλινικῆς και τιτοϊκῆς σκέψεως και πολιτικῆς πρακτικῆς, ἢ ἀφελεῖς, ἀνιστόρητοι και ἀνεργάτιστοι ἀστοί, ἐθελοτυφλοῦντες, παραγνωρίζουν ὅλα τὰ δεδομένα τοῦ *Μακεδονικοῦ ζητήματος* και τοῦ σημερινοῦ προβλήματος μὲ τὰ *Σκόπια*, ἱστορικά, γλωσσικά, ἐθνολογικά, και βιάζουν τὴν ἀλήθειαν και τὴν λογικὴν, μόνον και μόνον διὰ νὰ στηρίξουν χωρὶς ἴχνος ἐθνικῆς ἐντροπῆς τὸ σκοπιανὸν κρατίδιον εἰς τὸ αἶτημα ἀναγνωρίσεώς του ὑπὸ τὴν ψευδωνυμίαν του ὡς *Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας*. Ἄδηλα ποῖα τὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κίνητρά των, τὰ τυχὸν

(1) Βλέπε ἔτσι τὰ δύο βιβλία τοῦ *Νικολάου ΓΡΥΛΛΑΚΗ*, Ἀντιστρατήγου ἐ. ἀ., συμβούλου, ὅπως αὐτοπροσδιορίζεται, κατὰ τὴν περίοδον 1989 ἕως 1993 τοῦ Πρωθυπουργοῦ *Κωνσταντίνου Μητσοτάκη* ἐπὶ θεμάτων *Ἀμύνης, Ἀσφαλείας και Διαβαλκανικῶν Σχέσεων*, ὑπὸ τοὺς τίτλους « ... Ἀποκαλύπτω», Ἐκδοτικὸς Ὄργανισμὸς Λιβάνη, 2001, ἰδίως σελ. 179 ἐπ., και «Ἀπὸ πρῶτο χέρι», ἐκδόσεις Κάκτος, 2005, σελ. 191 ἐπ., ἰδίως σελ. 196.

ληφθέντα ή τυχόν προσδοκώμενα ανταλλάγματα, ό καθείς ήμπορεί νά ύποθέσει ό,τι δήποτε ...

Β) Περί μή άμφισβητουμένου πατριωτισμού.

Διέδωσαν βεβαίως πρός αυτοθωράκισιν και κρατεί καθολικώς τώρα εις την έλληνικήν κοινωνίαν τó δόγμα, ότι *δέν πρέπει νά άμφισβητηται κανενός ό πατριωτισμός*, ότι όλοι οί Έλληνες ειμεθα πατριώται. Ακριβώς όπως όλοι έχομεν και τό, συνταγματικώς κατωχυρούμενον, τεκμήριον τής άθωότητος. **Όρθότατα. Αλλά** με τοιαύτην άνεπιφύλακτον θεώρησιν άγνωεΐται τó βασικώτατον : *ότι και κανενός ό πατριωτισμός δέν είναι δεδομένος, αλλά πρέπει καθημερινώς, με πράξεις και παραλείψεις, με τούς λόγους και τά έργα του, νά έπαληθεύεται*. Ακριβώς, όπως και κανενός ή ποινική άθωότης δέν είναι δεδομένη, αλλά πρέπει καθημερινώς νά έπαληθεύεται με άποφυγήν άξιοποιώνων πράξεων και παραλείψεων. Άλλωστε και όλοι οί προδώσαντες την πατρίδα των πρò τής προδοσίας ύπηρξαν άνεπίληπτοι πατριώται. Τó άνωτέρω, έπομένως, δόγμα άδυνατεί νά καλύψη άντικειμενικώς έθνικούς μειοδότας και συνθηκολόγους.

Γ) Ό παραλογισμός, ότι ή όνομασία «Δημοκρατία τής Μακεδονίας» είναι σύνθετος !

Έτσι, έγράφη εις σοβαράν έφημερίδα, ότι ή όνομασία «Δημοκρατία τής Μακεδονίας» είναι, δήθεν, σύνθετος (!), άφου εις αυτήν ή μέν λέξις «Δημοκρατία» έχει πολιτικήν έννοιαν, ή δέ λέξις «Μακεδονία» γεωγραφικήν, και έπομένως *«καλύπτει τις βασικές προϋποθέσεις, πού έθεσαν οί έλληνικές κυβερνήσεις»* ! (!). Τά σχόλια περιττεύουν. Δολιότης άπύθμενος, άφου άποκρύπτεται, ότι οί Σκοπιανοί χρησιμοποιούν τόν όρον Μακεδονία με κατασκευασθεισαν και διεκδικουμένην ύπ' αυτών έθνοτικήν έννοιαν (όχι γεωγραφικήν), και άσύστολος ό βιασμός και τής γραμματικής και τής στοιχειώδους λογικής.

Δ) Ό παραλογισμός, ότι εξαναγκασμός τών Σκοπιανών νά αλλάξουν τó όνομά των, τó όποϊον και μόνον επί 60 χρόνια γνωρίζουν, είναι «άντιδημοκρατικός» και «άντιπαραγωγικός» !

Επίσης, ύποστηρίζεται άπό άρκετούς, και μάλιστα ένεφανίσθη σοβαροφανής και δια τής γραφίδος πανεπιστημιακού διδασκάλου, ή άποψις, ότι οί κάτοικοι του σκοπιανού κρατιδίου *«ώς την ήλικία τών έξήντα έτών δέν γνωρίζουν παρά ένα μόνο όνομα για την Πατρίδα τους»*, τó όνομα «Μακεδονία», και κάθε άλλαγή του *«μόνον δια τής βίας»* θά ήμποροΰσε νά έπιβληθῆ, άλλ' αυτή θά ήτο και *«βαθύτατα*

(!) Βλέπε έτσι εις την έφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τής 14.9.2005, σελ. 20, τó άρθρον του εκ των συντακτών της *Αντώνη ΚΑΡΚΑΓΙΑΝΝΗ*.

ἀντιδημοκρατική» καὶ «ἀντιπαραγωγική» ! (1). Πρόκειται περὶ κραυγαλέου παραλογισμοῦ. Πρῶτον, διότι κατὰ ποίαν λογικὴν θὰ διαγραφοῦν 4.000 καὶ πλέον χρόνια ἀληθοῦς Ἱστορίας, κατὰ τὰ ὅποια οὐδέποτε ἔγινε λόγος περὶ Μακεδόνων ὡς ἐθνότητος ξεχωριστῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀντιθέτως θὰ ἐπιβραβευθοῦν τὰ τελευταῖα ἐξήντα μόνον χρόνια ὄχι ἀληθινῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ κατακτητικῆς πολιτικῆς πρακτικῆς, τὴν ὁποίαν βιαίως ἐπέβαλε μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου ὁ Τίτο ; Δεύτερον, διότι τὸ Διεθνὲς Δίκαιον ἀγνοεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς χρησικτησίας, τίποτε δὲν ἀποκτᾶται κατὰ τοὺς κανόνες του μὲ χρησικτησίαν ὅσονδήποτε πολυετῆ. Ἐξ οὗ ἄλλωστε καὶ ἡ ἐναγώνιος προσπάθεια τῶν ἐπιβούλων ἐπηρεασμοῦ τῆς κοινῆς γνώμης μὲ ἐπίμονον καὶ συστηματικὴν πλύσιν ἐγκεφάλου διὰ χειραγωγουμένων δημοσιευμάτων τοῦ τύπου καὶ ραδιοτηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, ὅπως ἐκβιάσουν καὶ τὴν ἰδικὴν μας ὑπογραφήν πρὸς νομιμοποιήσιν τῆς ψευδωνυμίας. Τρίτον, διότι τὸ νόμιμον οὐδέποτε εἶναι «ἀντιδημοκρατικόν», οὔτε «βαθύτατα», κατὰ τὸν ἀνόητον τοῦ πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου προσδιορισμόν, οὔτε «ρηχότατα» (!), ἢ «ἀντιπαραγωγικόν», ἀντιθέτως ὄντως ἀντιδημοκρατικὴ καὶ ἀντιπαραγωγικὴ εἶναι ἡ διεθνῶς παράνομος ὑπὸ τῶν σκοπιανῶν χρῆσις ξένου ὀνόματος. Καὶ ὄχι βεβαίως ἡ ἰδικὴ μας ἄρνησις ἀποδοχῆς τῆς παρανομίας αὐτῆς.

Βεβαίως κάθε χώρα δικαιούται νὰ ἐπιλέξῃ μόνη τῆς τὴν ὀνομασίαν τῆς καὶ οὐδόπως ὑποχρεοῦται νὰ ζητῇ ἐπ' αὐτοῦ τὴν συγκατάθεσιν ἄλλης, ἔστω γειτονικῆς. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ : *ἡ Ἑλλάς δὲν ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβάλλῃ ὀνομασίαν κατὰ τὴν βούλησίν τῆς* εἰς τὸ νεοπαγὲς κρατίδιον τῶν Σκοπιῶν· *ἀπλῶς ἀρνεῖται νὰ ἀποδεχθῇ δι' αὐτὸ τὴν ἑλληνικὴν του ψευδωνυμίαν*, ἃς ἐπιλέξῃ οἰοδήποτε ἐπιθυμεῖ ὄνομα, ἀλλὰ νὰ ἀπορρίψῃ τὸ σφετερισθὲν ἑλληνικὸν ὄνομα τῆς Μακεδονίας. Καὶ ἡ ἀξίωσις αὐτῆ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀπολύτως νόμιμος κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον.

Ε) Τὰ κακοβούλως ἀγνοούμενα διεθνή προηγούμενα.

Μάλιστα τὸ Διεθνὲς Δίκαιον προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερον : ἐπιτρέπει τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χρήσεως καὶ ἰδίου ὀνόματος, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν κατάργησιν ὑφισταμένου κράτους, ὅταν τοῦτο ἀποτελῇ ἀπειλὴν καὶ κίνδυνον διὰ τὴν διεθνή εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν λαῶν. Ὅπως συνέβη μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν νικητριῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων μετὰ τὸ τέλος τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου, ὅταν μὲ τὸν ὑπ' ἀριθ. 46 νόμον τοῦ Συμμαχικοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου τῆς 25.2.1947 ὠρίσθη κατὰ λέξιν, ὅτι : « Τὸ Κράτος τῆς Πρωσίας, ὡς καὶ ἡ κεντρικὴ του Κυβέρνησις καὶ ὅλοι οἱ

(1) Βλέπε ἔτσι ἄρθρον Νικολάου ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ, «Τὸ νέο Μακεδονικὸ ζήτημα» εἰς τὴν ἐφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ τῆς 6.10.1996, σελ.18.

ὀργανισμοὶ του καταργοῦνται». Καὶ κατηγορήθησαν, χωρὶς βεβαίως ἔκτοτε νὰ ἐπανιδρωθοῦν, οὔτε καὶ τὸ ὄνομά των νὰ ἐπανακουσθῆ.- Ἀλλὰ καὶ προηγουμένως, μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον, τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μετὴν Αὐστρίας. Τότε ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς χώρας αὐτῆς εἶχεν ἐπιλέξει τὴν ὀνομασίαν «*Γερμανικὴ Αὐστρία*», ἀλλ' αἱ νικητρίαι δυνάμεις ἀντετάχθησαν καὶ τὴν ὑπεχρέωσαν νὰ ἀποβάλη ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τῆς τὴν λέξιν «*Γερμανικὴ*».- Ἐπίσης, ἡ Δυτικὴ Γερμανία δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κρατικὴν ὑπόστασιν τῆς *Ἀνατολικῆς Γερμανίας* - καίτοι ἡ τελευταία αὐτὴ διετήρει διπλωματικὰς σχέσεις μετὰ 30 ἄλλα κράτη, ὡς καὶ προξενικὰς ἢ ἐπισήμους ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ ἄλλα 32 - ἐπὶ 17 ὀλόκληρα χρόνια, μέχρι τῆς συνθήκης τῆς 21.12.1972, καὶ μόνον ἔκτοτε, ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1973, ἐγένετο καὶ αὐτὴ δεκτὴ εἰς τὸν Ο.Η.Ε.

Καὶ ἓνα παράδειγμα ἰκανοποιήσεως κατακτητικῶν βλέψεων διὰ μετονομασίας : τὸ 1939 τὸ Σιάμ μετονομάσθη εἰς Ταϊλάνδην, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ γειτονικὰ ἐδάφη, κατοικούμενα ἀπὸ Ταϊ, πρῶγμα τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς μετονομασίας ἐπέτυχεν. Ἀκριβῶς, ὅπως τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον δι' ἀποβολῆς τῆς παλαιᾶς ὀνομασίας τῆς περιοχῆς του «*Βαρδάρια*» καὶ ἀντικαταστάσεώς της διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος *Μακεδονία* ἐπιδιώκει σταθερῶς τὴν κατάκτησιν ὀλοκλήρου τῆς Μακεδονίας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι, εἰς τοὺς εἰδήμονας τοῦλάχιστον, κοινῶς γνωστά. Καὶ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε τοιαῦτα διεθνεῖς προηγούμενα εὐρέως νὰ προβάλλωνται καὶ ἐπισήμως διεθνῶς νὰ τὰ ἐπικαλούμεθα, ἐν τούτοις συστηματικῶς ἀποσιωπῶνται. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, διότι ὁ ἀνύποπτος καὶ ἄδολος Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ δὲν διαφωτίζεται ὀρθῶς καὶ ἐπαρκῶς καὶ, ἀντιθέτως, βομβαρδίζεται καθημερινῶς ἀπὸ μειοδότας καὶ συνθηκολόγους μὲ παντελῶς ἀστηρίκτους, βιαζούσας κάθε ἀλήθειαν, ἀνεθνικὰς καὶ ἀντεθνικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀνοησίας.

ΣΤ) Τὰ περὶ «*ἐθνικιστικῆς ὑστερίας*». Ἔθνος καὶ Ἐθνικισμός.

Φέρεται βεβαίως ὡς ἀναπόσπαστος συνοδὸς τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου φιλοσκοπιανῆς φλυαρίας, ὅτι οἱ φρονοῦντες τὰ ἀντίθετα πρὸς ὅσα αὐτὴ μᾶς προσφέρει διακατέχονται ἀπὸ ἐθνικιστικὴν ὑστερίαν, ὅτι εἶναι ἀμετανόητοι ἐθνικισταί, καὶ ὅτι ἤδη μετὴν πλημμυρίδα τῶν ἀναγνωρίσεων τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου ὑπὸ τὴν ψευδωνυμίαν του ἀποδεικνύεται, δῆθεν, τὸ ἀδιέξοδον τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἑλληνικῆς ἀρνήσεως. Καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι μεθόδους ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας, ἀσκουμένης συστηματικῶς ὑπὸ τῶν πνευματικῶν μας σκοταδιστῶν, καὶ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψιν τείνει νὰ ἐδραιωθῆ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην ἢ ἄποψιν, ὅτι περίπου περὶ ὕβρεως πρόκειται. Δηλαδή, ἐνῶ μετὴν κατάρρευσιν καὶ διάλυσιν τῆς Ἐνώσεως Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν καὶ τῶν δορυφόρων της κομμουνιστικῶν καθεστώτων βίας καὶ τρομοκρατίας ἀνεβίωσε παντοῦ, μετὰ 70ετίαν ἀπηνόως καταπνίξεως, ὁ ἐθνικισμὸς καὶ ἀνέκυψε καὶ πληθώρα νέων ἀνεξαρτήτων πλέον ἐθνικῶν

κρατῶν, τρόπον τινὰ αὐτομάτως, ἐπαληθευομένου οὕτω τοῦ γραφέντος ἀπὸ ξένον διανοητὴν, τὸν *Hans Kohn*, ὅτι «σήμερον ὁ ἐθνικισμὸς εἶναι ἢ πλέον παγκόσμιος θρησκεία ὄλων τῶν ἐποχῶν» (1). ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν γενέτειραν τῆς ἐθνικιστικῆς ιδεολογίας μὲ τὸ τοῦ *Ηροδότου*, « τὸ Ἑλληνικόν, ἐὸν ὁμαιμόν τε καὶ ὁμόγλωσσον καὶ θεῶν ἰδρύματά τε κοινὰ καὶ θυσία ἤθεά τε ὁμότροπα» (2), συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Μέχρι σημείου μάλιστα, ὥστε καὶ λαλίστατοι, πλὴν ἀνιστόρητοι καὶ ἡμιμαθεῖς, ἄμοιροι ἀληθοῦς παιδείας, ἐθναμύντορες, λαϊκοὶ καὶ ἱερωμένοι, νὰ σπεύδουν, κατὰ τὰς σχετικὰς διακηρύξεις των, νὰ δηλοῦν, ὅτι τὰ λεγόμενά των δὲν εἶναι ἐθνικιστικά, ὅτι οἱ ἴδιοι δὲν εἶναι ἐθνικισταί !

Πρόκειται ὅμως περὶ παραλογισμοῦ. Ἡ *ἐννοια τοῦ ἔθνους* συλλαμβάνει μίαν ἀπτήν πραγματικότητα, τὴν φυσικὴν πραγματικότητα τῆς κοινῆς καταγωγῆς, ἀπολύτως σήμερον ἐξακριβουμένην κατὰ τὰ διδάγματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς *Γενετικῆς*. Καὶ ἐθνικιστῆς εἶναι ὁ ἀγαπῶν τὴν Πατρίδα του, τοὺς ὁμοεθνεῖς του, ὁ μεριμνῶν ὄχι μόνον δι' ἑαυτὸν - ὅπως αἱ ἀτομικιστικά, ἄκρως φιλοτομαριστικά, ιδεολογία, ὑπαγορεύουν -, ἀλλά, παραλλήλως πρὸς ἑαυτὸν, καὶ διὰ τὸν πλησίον του, τὴν ὑπαρξιν, προστασίαν, προαγωγὴν καὶ εὐημερίαν τῆς ἐθνικῆς κοινότητος εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἀνήκει, καὶ μὲ τὴν τύχην τῆς ὁποίας ἐκ τῶν πραγμάτων συνδέεται. Καὶ εἶναι ὁ ἐθνικισμὸς ὁ ἀντίπους τοῦ διεθνισμοῦ. Ἐθνικιστῆς εἶναι ὁ μὴ διεθνιστῆς, πᾶς ἀπορρίπτων τὸν διεθνισμόν, δηλαδή σύστημα πανανθρωπίνης συμβιώσεως, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὁποίου οἱ λαοὶ ἰσοπεδοῦνται καὶ πολτοποιοῦνται, καθιστάμενοι μὲ τὴν ἐξάλειψιν τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐκάστου ἐθνικῆς ἰδιοσυστασίας, καὶ συνακολουθῶς ἀποκοπὴν παντὸς μὲ τὸν πλησίον δεσμοῦ καὶ περιαγωγὴν ἔτσι εἰς ἐφιαλτικὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἐντεῦθεν ὀλοκληρωτικὴν ἀδυναμίαν, ἰδεῶδες φυτῶριον καὶ πεδῖον ἀνεμποδίστου καὶ ἀνετωτέρας ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ τοῦ πολυεθνικοῦ κεφαλαίου· τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ καὶ τόσον ἀγωνίζεται, ὑπὸ τὰ σύγχρονα κηρύγματα παγκοσμιοποιήσεως καὶ νέας ἐποχῆς, κατὰ τοῦ ἐθνικισμοῦ.

Τίποτε λοιπὸν τὸ μεμπτόν εἰς τὴν ἐθνικιστικὴν ιδεολογίαν δὲν ὑπάρχει. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐπίβουλοι ἐνσπεύρουν τὴν σύγχυσιν : *κακοβούλως ταυτίζουν* τὸν ἐθνικισμόν μὲ τὸν *ἰμπεριαλισμόν*, ὁ ὁποῖος ὄντως εἶναι ἀποκρουστέος ὡς φορεὺς κατακτητικοῦ εἰς βάρος ἄλλων, τῶν ξένων, φρονήματος. Ἐνῶ, ὁ ἀληθὴς ἐθνικισμὸς σέβεται ἀπολύτως τοὺς ξένους, ὅταν δὲν βλάπτουν. Καὶ μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν ἰδικὴν του Πατρίδα, τὴν ἐθνικὴν κοινότητα,

(1) «*Aujourd'hui le nationalisme est la plus universelle religion de tous les temps*», βλέπε τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ *Roland BRETON*, *Les Ethnies*, P.U.F., 2^α ἔκδοσις, Παρίσι, 1992, σελ. 47 ὑποσημ. 12.

(2) *Ηροδότου*, Ἱστορίαι VIII, 144.

εις τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἀνήκει, ἡμπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ σεβασθῇ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μέριμναν, τὰς ὁποίας καὶ οἱ ἄλλοι τρέφουν καὶ ἐπιδεικνύουν, ὁ καθεὶς διὰ τὴν ἰδικὴν του Πατρίδα, τὸ ἰδικόν του ἔθνος. Καὶ μόνον ἔτσι συντελεῖται ἡ ἀλληλοκατανόησις ἐθνῶν καὶ λαῶν καὶ προάγεται ὄντως ἡ διεθνῆς συνεργασία καὶ διασφαλίζεται πρᾶγματι ἡ διεθνῆς εἰρήνη. Ὁ ἐθνικισμὸς μόνον - ὑπὸ τὴν καθαρὰν του, τὴν ἀληθῆ μορφήν - πραγματοποιεῖ τὸ εἰς κάθε ἀνθρωπίνην συνείδησιν τόσον ἐπιθυμητὸν *οἰκουμενικὸν ἰδεῶδες*, ἀληθῆ καὶ αὐτὴν κατάκτησιν τοῦ *ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος*.

Ἀλλὰ ἡ παραπλανητικὴ προπαγάνδα, εἰς τὴν ὁποίαν λυσοσδῶς ἐπιδίδονται οἱ σύγχρονοι «πνευματικοί» μας σκοταδισταὶ μὲ τὰς ἐναντίον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ ἐθνικισμοῦ καταφορὰς τῶν φθάνει μέχρι τῆς γελοιότητος, νὰ ἐπικαλοῦνται καὶ *ἀξιώσεις, δῆθεν, δημοκρατικότητος* ὑπὲρ τῶν μηδενιστικῶν τῶν ἀπόψεων. Ἔτσι ὅμως κακοβούλως ἀποσιωποῦν τὰς ἄκρως ἀντιθέτους πρὸς τὰς ἰδικὰς τῶν θέσεις ἐνὸς ἀληθοῦς δημοκράτου, τοῦ ἀειμνήστου ἰδρυτοῦ τῆς 2ας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας *Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου*, τὰς ὁποίας αὐτὸς διετύπωσεν ἤδη τὸ 1915 εἰς τὸ *περίφημον ὑπὲρ τοῦ ἐθνικισμοῦ, ὡς τῆς μόνης προκριτέας ἰδεολογίας, πόνημά του*. Καὶ μάλιστα ἰδιαίτερος τονίζων, κατὰ λέξιν, ὅτι «*παρατηρεῖται χαλάρωσις τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος εἰς χρηματιστικὸν καὶ ἐμπορικὸν κύκλον, εὕρισκομένους εἰς στενὴν ἐπικοινωνίαν μὲ ξένους*» (1). Χρηματιστικὸν καὶ ἐμπορικὸν κύκλον λοιπόν, κεφαλαιοκρατικὰ δηλαδὴ συμφέροντα μόνον ὑπηρετεῖ ἡ κατὰ τοῦ ἔθνους καταφορὰ τῶν συγχρόνων σκοταδιστῶν μας. Οἱ ὅποιοι καὶ ἀγνοοῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν *Ἀλέξανδρον Παπαναστασίου*, τὸν ἐπικαλοῦνται ὅμως, δίκην ἰνδάλματός τῶν, ἐπὶ ἄλλων θεμάτων.

Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ ὑπομνησθῇ καθολικῶς, ὅτι, ὅπως ὀρθῶς ἐτονίσθη ἀπὸ πνευματικὴν διασημότητα, τὸν γάλλον δημοσιολόγον καὶ πολιτικόν, Καθηγητὴν *Leo HAMON*, δὲν ὑπάρχει δημοκρατία ἀληθινὴ παρὰ μόνον εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει ἐν «ἐλάχιστον» ὁμοιογενείας, *ἡ δημοκρατία δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς ἔθνους* (2).

Ἔτσι *κάθε Ἕλληνα, μὲ ἀληθῆ δημοκρατικὴν συνείδησιν, μὲ ὑπερηφάνειαν διακηρύσσει : Ναί, εἶμαι ἐθνικιστής, διότι ἀγαπῶ τὴν Πατρίδα μου καὶ εἶμαι Ἕλληνα καὶ συνειδητὸς δημοκράτης*.

(1) Βλέπε, *Ἀλεξάνδρου ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ*, Μελέτες, Λόγοι, Ἄρθρα, ἐπιμέλεια Ξ. Λευκοπαρίδη, 1957, σελ. 221-258, τὸ παράθεμα ἀπὸ τὴν σελ. 249.

(2) Βλέπε τὸ κείμενον *Leo Hamon* εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν *DROITS, Revue Française de Théorie, de Philosophie et de Culture Juridique*, τεύχος 19, 1994, σελ. 153-159, ἰδίως σελ. 157.

Ζ) Ὁ περὶ διεθνῶς ἀπομονώσεως τῆς Ἑλλάδος μῦθος.

Ἀκόμη, προβάλλεται ἐντόνως ἀπὸ μειοδότας, συνθηκολόγους καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀφελεῖς, ὅτι μὲ τὸν κατακλυσμὸν ἀναγνωρίσεων ἀπὸ ἄλλα κράτη, ἀκόμη καὶ μεγάλους ἐταίρους καὶ συμμάχους μας εἰς τὸ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου ὡς «*Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας*», ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι σκόπιμον νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἄρνησιν· ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν συνθηκολόγησιν, νὰ ἀποδεχθῇ καὶ αὐτὴ τὴν σκοπιανὴν ψευδωνυμίαν, διότι ἀλλέως κινδυνεύει νὰ ἀπομονωθῇ διεθνῶς πλήρως καὶ ἐν ὄψει καὶ τῶν ἄλλων μὲ γείτονάς μας προβλημάτων νὰ περιβαλλώμεθα γύρωθεν μόνον ἀπὸ «*ἐχθρούς*».

Πρόκειται φυσικὰ περὶ κραυγαλέως ἀπατηλοῦ θεωρήματος. Διότι, ἀτενίσατε φέρε' εἰπεῖν τὸν γεωγραφικὸν μας περίγυρον. Ἡ Τουρκία, ἢ τὰ Σκόπια, π.χ., ἔχουν προβλήματα μὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς γείτονάς των καὶ διατελοῦν ὑπὸ παρομοίας, ἂν ὄχι χειροτέρας, καταστάσεις σχέσεων μὲ αὐτούς. Ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ἡ Ἑλλάς, θεσμικῶς ἀνήκουσα καὶ εἰς τοὺς μνημονευθέντας διεθνεῖς περιφερειακοὺς ὀργανισμοὺς, Ν.Α.Τ.Ο. καὶ Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, ἐκ τῶν πραγμάτων, ὡς συστατικὸν μέλος ὑπάρξεως καὶ καθημερινῆς λειτουργίας των, εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀπομονώσεως ! Ὅστε καὶ ἡ περὶ κινδύνου ἀπομονώσεως τῆς χώρας μας, ὡς ἀνωτέρω, φλυαρία ἀφ' ἑαυτῆς καταρρέει.

Η) Ἀδιάφορος διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου. Περισσότερον συμφέρουσα ἢ ἐξαφάνισίς του.

Τέλος, μᾶς λέγουν, ὅτι συμφέρει, δῆθεν, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ διατήρησις τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ σφετερισθὲν ἑλληνικὸν ὄνομα τῆς Μακεδονίας, ἀπλοῦ ἢ ἐν συνθέσει, ἀπὸ τὴν διάλυσιν καὶ ἀπορρόφησίν του ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ κυνισμὸς τοῦ θεωρήματος εἶναι ἀπύθμενος. Ὅπως καὶ ἄλλοτε ὑπεστήριξα, δι' ἐπιστολῶν μου πρὸς τοὺς Πρωθυπουργοὺς τῆς χώρας, τῆς 30.3.1993 πρὸς τὸν *Κωνσταντῖνον Μητσοτάκη* καὶ τῆς 6.12.1993 πρὸς τὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου*, ἀλλὰ καὶ δημοσίως ἐν συνεχείᾳ ἐπανειλημμένως ἐτόνισα, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Μακεδονία*», ἀπλοῦ ἢ ἐν συνθέσει, θὰ ἀποτελῇ θρυαλλίδα καὶ διαρκῆ κίνδυνον εἰς τὰ βόρεια σύνορά μας. Ὅστε, ἀντιθέτως, νὰ *μᾶς συμφέρῃ ἡ ὀριστικὴ ἐξαφάνισίς του* : *Πρῶτον*, διότι θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἔτσι ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν ἐκ τῆς παρουσίας του ὡς *προτεκτοράτου ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων*, αὐτῶν, πού τὸ ἐδημιούργησαν καὶ μὲ τόσῃν ἰταμότητᾳ τὸ προστατεύουν καὶ τὸ στηρίζουν, ἐπομένως καὶ ὡς *ἀποσταθεροποιητικοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν παράγοντος εἰς τὴν Βαλκανικὴν*. *Δεύτερον*, διότι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν διεθνή ζωὴν, ἡ δημιουργία τεχνητοῦ κρατιδίου χάριν ξένων ἐπιδιώξεων, μόνον καλὸν δὲν πρόκειται νὰ κάνῃ καὶ ὅπωςδῆποτε νομοτελειακῶς δὲν πρόκειται νὰ διαιωισθῇ. *Τρίτον*, διότι ἡ διὰ τῆς

διαλύσεως τοῦ κρατιδίου προσθήκη μερικῶν ἑκταρίων γῆς εἰς γειτονικὰς χώρας (Ἀλβανίαν, Βουλγαρίαν, κλπ.) δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ τὰς καταστήσῃ περισσότερο ἐπικινδύνους διὰ τὴν χώραν μας, ἀπὸ ὅσον ἤδη εἶναι, ἐὰν καὶ εἰς τὸν βαθμὸν, ποῦ εἶναι. Ἄλλωστε, εἰς περίπτωσιν διαλύσεώς του ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάς ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ δικαιώματα κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ κρατιδίου, τοῦλάχιστον εἰς τὸν χῶρον τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένης ἱστορικῆς Μακεδονίας. Ἡ ἑλληνικὴ Πελαγονία, τὸ Μοναστήριον, τὸ Μεγάροβον, τὸ Κρούσοβον καὶ τόσα ἄλλα πολιόμενα, ὅπου ἐκυριάρχει μέχρι σχετικῶς προσφάτως ὁ Ἑλληνισμὸς, δὲν διαγράφονται τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν !

19.- Ἡ ὀνομασία «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας» ὑπονομεύει καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἀπὸ σκοπιᾶς ἑλληνικῆς. Ἡ ψευδωνυμία ὅμως *Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας* βλάπτει οὐσιαστικῶς βαρύτερα καὶ αὐτὸ τὸ γειτονικὸν μας κρατίδιον, διότι ὑπονομεύει αὐτὴν τὴν ὑπόστασίν του.

Πράγματι, εἶναι γνωστὸν ἐν πρώτοις, ὅτι ἓνα μεγάλο μέρος τῶν κατοίκων τοῦ γειτονεύοντος μὲ τὴν Ἀλβανίαν δυτικοῦ τμήματος τῆς χώρας εἶναι **Ἀλβανοὶ** τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν συνείδησιν. Αὐτοὶ κατὰ μὲν τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ κρατιδίου Ἀπριλίου 1991, ἐπὶ συνόλου κατοίκων 2.033.000, ἀνῆρχοντο εἰς 427.313, ἐκάλυπτον δηλαδὴ ποσοστὸν 21 %, ἐνῶ κατὰ τὸν Ἀλβανὸν Πρόεδρον Μπερίσα, ὁμιλοῦντα ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῶν Σκοπίων, οἱ ἐκεῖ Ἀλβανοὶ ἀνῆρχοντο εἰς 800.000, δηλαδὴ ἀντιπροσωπεύουν τὰ 40 % τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ (1). Ἄλλη πηγή, τὸ γαλλικὸν Λεξικὸν *Petit ROBERT des Noms Propres*, εἰς τὴν τελευταίαν ἐκδοσὴν του Μαΐου 2003, σελ. 1274, ἀναβιβάζει τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἰς 23 %. Καὶ ἡ ἀλήθεια φαίνεται συγκλίνουσα μᾶλλον εἰς ποσοστὸν μεταξύ 23 % καὶ 30 %. Τὸ γεγονὸς ὅμως ἔχει ὄχι μόνον τὴν ποσοτικὴν διάστασιν. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι, ὅτι **ἓνα τόσο μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ δὲν καλύπτεται ἀπὸ τὴν ἐπιλεγείσαν ἐπίσημον ὀνομασίαν τοῦ κρατιδίου ὡς Μακεδονίας**, διότι δὲν εἶναι «Μακεδόνες». Καὶ ἡ συνέπεια ἀναπόφευκτος : ἀργὰ ἢ γρήγορα αὐτοὶ οἱ μὴ «Μακεδόνες» θὰ ζητήσουν τὴν ἀπόσχισίν των, μὴ καλυπτόμενοι ἀπὸ τὸ σημερινὸν κρατικὸν των στέγαστρον. Ἄλλωστε ἤρχισαν ἤδη. Μὲ τὴν συμφωνίαν τῆς Αἰχρίδος ἐζήτησαν καὶ ἐπέτυχαν πολλὰς παραχωρήσεις, εἰς μερικὰ σημεῖα ὑπερβολικὰς διὰ μίαν μειονότητα. Καὶ τώρα ἀξιοῦν περισσότερα, τὴν πλήρη αὐτονομίαν, τὴν οὐσιαστικὴν αὐτοκυβέρνησίν των. Καὶ ἐνισχύονται ἀφανῶς εἰς τοιαύτας ἐπιδιώξεις οὐσιαστικώτατα ἀπὸ τὴν συνορεύουσαν Ἀλβανίαν. Ἔτσι ὁ **διαμελισμὸς τῆς χώρας προβάλλει εὐκρινῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα.**

(1) Βλέπε τὴν μνημονευθεῖσαν μελέτην *Κωνσταντίνου ΒΑΒΟΥΣΚΟΥ*, σελ. 27-28.

Διὰ τὸν ψυχραίμως ἐπισκοποῦντα τὰς γεωπολιτικὰς ἐξελίξεις εἰς τὴν περιοχὴν μας, ὅπως αὐταὶ μεθοδεύονται ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, ἀνακύπτει ἐν προκειμένῳ μία ἐφιαλτικὴ ὑπόψια. Ὅτι ὁ *διαμελισμὸς εἶναι καὶ ὑπ' αὐτῶν σκοπούμενος*. Δὲν εἶναι δυνατὸν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, δηλαδὴ κυρίως αἱ Η.Π.Α., νὰ ἀγνοοῦν τόσον καὶ νὰ περιφρονοῦν μὲ τόσον κυνισμόν τὰ ἱστορικά, γεωγραφικά, ἐθνολογικά, ἀρχαιολογικά καὶ ὅλα τὰ δεδομένα τόσων χιλιετηρίδων περὶ τῆς ἑλληνικότητος τῆς *Μακεδονίας* καὶ τῶν *Μακεδόνων* καὶ νὰ ἀδικοῦν τόσον καταφῶρος τὸν πιστότερον, ἐν σχέσει πρὸς ὅλους τοὺς λοιποὺς βαλκανίους, καὶ παντοτεινὸν σύμμαχόν των, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, ἐὰν δὲν ἀπέβλεπον εἰς κάτι ἀπώτερον. Ἐμεθόδευσαν λοιπὸν τὴν *ἀμέριστον ὑποστήριξίν των πρὸς τὸ σκοπιανὸν κρατίδιον διὰ τὴν ψευδωνυμίαν του καὶ τὸ ἐξώθησαν εἰς τὴν ἀπόλυτον περὶ αὐτῆς ἀδιαλλαξίαν* του ἔναντι τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῇ οὔτε τὸ ἴδιον νὰ ἀποστῇ τῆς ψευδωνυμίας αὐτῆς χωρὶς βαρυτάτους ἐσωτερικοὺς κλυδωνισμοὺς, *προκειμένου νὰ ἐδραιούται ἀκλονήτως καὶ ἔνεκα τῆς ὀνομασίας ἢ ἐπιδίωξις πρὸς ἀπόσχισιν τῶν Ἀλβανῶν κατοίκων του*. Ἐνῶ συγχρόνως ὁ κίνδυνος διαμελισμοῦ καθιστᾷ τὸ σκοπιανὸν κρατίδιον ἀκόμη δεκτικώτερον ὀλοκληρωτικῆς μεταμορφώσεώς του εἰς δουλικώτατον προτεκτοράτον, ὡς ἀνωτέρω.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ Ἀλβανοί. Διότι ἀνατολικῶς τοῦ κρατιδίου *ἐλλοχεύουν ἀγρύπνως οἱ Βούλγαροι, μὲ ἀσβέστους τὰς ἐπεκτατικὰς των διαθέσεις*. Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ τὰς ἀποκρῦπτουν. Ἀντιθέτως τὰς διακηρῦσσουν καὶ ἔναντι τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου, ὄχι μόνον ὅπως πράττουν καὶ ἔναντι ὅλων, χωρὶς ἐξαίρεσιν, τῶν γειτόνων των, καὶ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ ἐπίσημον δόγμα των, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ *Βουλγαρία* συνορεύει γύρωθεν μὲ ἐδάφη, κατοικούμενα ἀπὸ βουλγαρικοὺς πληθυσμούς (!)· ἀλλὰ, ὅπως μετέδωσεν ὁ ραδιοσταθμὸς τῶν Σκοπίων εἰς ἐκπομπήν του τῆς 28.3.1991, καὶ μὲ ἐπίσημον θέσιν ζητήματος περὶ 1.200.000 Βουλγάρων, βιούντων εἰς τὸ σκοπιανὸν κρατίδιον (!). Κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ Βούλγαροι ἐπὶ τοῦ παρόντος καιροσκοποῦν. Ἔσπευσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον ὡς *Μακεδονίαν*, ἀλλὰ *Μακεδονικὴν ἐθνότητα* δὲν ἀναγνωρίζουν. Ὁ διαχωρισμὸς σκόπιμος. Οἱ *Μακεδόνες*, κατὰ τὰς παγίας ἀπόψεις των, δὲν ἀποτελοῦν ξεχωριστὴν ἐθνότητα, εἶναι Βούλγαροι ! Σκοποῦντες δὲ εἰς τὴν ἐν καιρῷ καταβρόχθισιν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, τοὺς συμφέρει νὰ ἐδραιωθῇ διεθνῶς ἡ ὀνομασία ὀλοκλήρου τῆς ἐκτάσεώς του ὡς «*Μακεδονίας*», καίτοι μόνον τὸ 1/3 αὐτῆς, ὡς ἐλέχθη, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορικὴν *Μακεδονίαν*, ὥστε ἡ κατάκτησις νὰ ἔχη πλήρη «νόμιμον» τίτλον ! Καὶ ἀκόμη : ἀπονέμουν γενναιοφρόνως τὴν βουλγαρικὴν ἰθαγένειαν, ὡς

(!) Βλέπε ἐπ' αὐτοῦ τὴν μνημονευθεῖσαν μελέτην *Κωνσταντίνου ΒΑΒΟΥΣΚΟΥ*, σελ.27-28.

δευτέραν, εις ὅσους τὴν ζητήσουν βουλγαρόφρονας τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, μαζί μὲ πλείστας ἄλλας παροχὰς καὶ πλεονεκτήματα (σπουδῶν δωρεὰν εἰς Βουλγαρίαν, κλπ.), πρὸς δημιουργίαν καὶ ἐσωτερικοῦ ἐρείσματος. Ἐνῶ δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, καὶ ὅτι τὸ πρῶτον εἰς ἀριθμὸν ἐδρῶν κόμμα τῆς Βουλῆς τῶν Σκοπίων εἶναι τῶν βουλγαροφρόνων καὶ φέρει τὸ ὄνομα VMRO, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς E.M.E.O. (Ἐσωτερικῆς Μακεδονικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὄργανώσεως), αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἴλιν-ντεν καὶ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Ὁ τάφος λοιπὸν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου καὶ ἐξ ἀνατολῶν του συστηματικῶς σκάπτεται.

Αὐταὶ εἶναι αἱ ὀλέθρια συνέπειαι τῆς ἀφρόνου ἐπιλογῆς ἀπὸ τοὺς Σκοπιανούς τῆς ὀνομασίας «Μακεδονία» διὰ τὸ κρατιδίον των. Εὐθεῖα ὑπονόμευσις αὐτῆς τῆς ὑποστάσεώς του. Ἐνῶ, ἐὰν ἐπέλεγον ἄλλην ὀνομασίαν, π.χ. τὴν προηγουμένην ὀνομασίαν τῆς περιοχῆς τοῦ κρατιδίου ὡς «Βαρδαρίας», δὲν θὰ παρείχοντο ἐρείσματα οὔτε ἀποσχίσεως εἰς τοὺς Ἀλβανούς κατοίκους τοῦ δυτικοῦ τμήματός του, ἔνεκα ἐθνοτικῆς των διαφορᾶς, οὔτε κατακτητικῶν ἐπιδιώξεων εἰς τὴν Βουλγαρίαν, μὲ πραγματοποιήσιν συντηρουμένων ἰδεολογικῶν της περὶ Μακεδονίας καὶ Μακεδόνων προσχημάτων τοῦ παρελθόντος.

Καὶ κυρίως οἱ Σκοπιανοί, ἀποβάλλοντες τὸ σφετερισθὲν ἑλληνικὸν ὄνομα τῆς Μακεδονίας καὶ τὰς περὶ Μακεδονικῆς ἐθνότητος ἀνοησίας των, θὰ εὔρισκον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμόν τὸ ἄδολον καὶ ἀνιδιοτελεῆ στήριγμά των, ἀληθινούς φίλους των. Θὰ εἶχον διὰ παντός τὸν πιστότερον σύμμαχον. Αὐτὰ συνθέτουν καὶ τὸ ἀναντίλεκτον συμφέρον τοῦ γειτονικοῦ κρατιδίου. Καὶ θὰ πρέπει νὰ τὰ κατανοήσῃ μία συνετὴ καὶ ὀρθοφρονοῦσα πολιτικὴ ἡγεσία του.

20.- Ἡ πρότασις Μάθιου Νίμιτς «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας - Σκόπια» ἐθνικῶς ἀπαράδεκτος.

Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων, εἶναι ὀλοφάνερον, ὅτι μόνον ὡς *προϊὸν σκοτεινοῦ παρασκηνίου*, μὲ ἀληθεῖς δράστας, διατάκτας ἢ ὑποβολεῖς Μεγάλας δυνάμεις, ἐγεννήθη τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον (2005) καὶ ἡ πρότασις τοῦ μεσολαβητοῦ τοῦ ἀδυνάτου, κυρίως ὑπὸ τῶν Η.Π.Α. κατευθυνομένου, Ο.Η.Ε. *Μάθιου Νίμιτς*, περὶ τῆς ὀνομασίας «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας-Σκόπια» διὰ τὸ γειτονικὸν μας κρατιδίον. Ἀλλὰ καὶ πρὸ ἑξαετίας, τὸν Ἀπρίλιον 1999, ἀνεγράφη εἰς τὸν τύπον ⁽¹⁾, ὅτι ὁ τότε Πρωθυπουργὸς *Κωνσταντῖνος Σημίτης* ἐπρόκειτο νὰ ἀποδεχθῇ ἐπισήμως τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν κατὰ ἐπικειμένην μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνάντησίν του εἰς Νέαν Ὑόρκην μὲ τὸν Πρόεδρον τῶν Σκοπίων *Κύρο Γκληγκόρωφ*, ὁ κυβερνητικὸς ὁμῶς ἐκπρόσωπος διέψευσε τότε τὸ δημοσίευμα.

(1) Ἐφημερὶς «ΤΟ ΒΗΜΑ» τῆς 10/11.4.1999.

Τώρα τὴν πρότασιν *Νίμιτς*, ὅπως ἀνεκοινώθη, ἀπεδέχθη ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὡς «βάσιν» τῶν διμερῶν μας μετὰ τὰ Σκόπια ἐπὶ τοῦ θέματος συνομιλιῶν.

Ἡ τοιαύτη ἀποδοχὴ ἀποτελεῖ θεμελιῶδες σφάλμα. Ἡ προτεινομένη λύσις καὶ πρακτικῶς ὀδηγεῖ εἰς ὀφθαλμοφανῆ ἀδιέξοδα. Διότι, ἐὰν τελικῶς ἀποδεχθῶμεν τὴν ζητούμενην ἀναγνώρισιν τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου ὡς *Μακεδονίας*, ἐπομένως καὶ τῶν κατοίκων του ὡς *Μακεδόνων*, **μόνον εἰρηνικὴ συνύπαρξις δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτέ** μετὰ τοὺς Σκοπιανούς, ἀφοῦ αὐτοὶ θὰ μεγαλώνουν, διδασκόμενοι πλέον Ἱστορίαν καὶ μετὰ τὴν ἀναγνώρισίν μας ὡς Μακεδόνες καὶ ἐπομένως ὡς μόνοι δικαιοῦχοι τῆς Μακεδονίας ὀλοκλήρου καὶ τῆς ἱστορίας της, ἐνῶ βεβαίως ἐλπίζεται, ὅτι **δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία νὰ διαγράψῃ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἱστορίας εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα τὴν περίοδον τῶν ἑξ αἰῶνων ἑλληνιστικῶν χρόνων (ἀπὸ τοῦ 3^{ου} π.Χρ. μέχρι καὶ τοῦ 3^{ου} μ.Χρ. αἰῶνος)** ὡς τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς μας Ἱστορίας μετὰ Ἑλληνας βεβαίως τοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ συντελεστὰς των. Ἐντεῦθεν καὶ μετὰ μόνην τὴν ἐκατέρωθεν εὐθέως ἀντίθετον ἱστορικὴν παιδείαν τῆς νεότητος, μετὰ καὶ χωρὶς ἐξάρσεις καὶ ὑπόπτους ἀλλοτρίας ὑποκινήσεις, **ἡ σύρραξις, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ εἶναι ἀναπότρεπτος.**

Καὶ ὄχι μόνον ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς. Διότι τὸ **ἄμεσον τραγικώτερον ἀποτέλεσμα ἀποδοχῆς τῆς προτάσεως Νίμιτς θὰ εἶναι ἡ ἐπισημοποίησις τῶν ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου διατυπωμένων καὶ ὑπὸ ξένων ἐμφανῶς καὶ ἐντὸς Ἑλλάδος ὑποδαυλιζομένων παραλόγων ἀξιώσεων τῶν ἐπιβούλων, μετὰ πρώτην αὐτὴν τῆς ἀναγνωρίσεως «Μακεδονικῆς μειονότητος» ἐντὸς τῆς Πατρίδος μας!**

Καί, ἐπειδὴ ἐμεῖς οἱ ἀληθινοὶ Μακεδόνες δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν εἰδικωτέραν Μακεδονικὴν μας ταυτότητα, διὰ νὰ μὴ μᾶς χαρακτηρίσουν Σκοπιανούς, θὰ ἀνακύψουν **διεθνῆ προβλήματα** μετὰ βεβαιωτὰ ἀπόληξιν καταστρεπτικὴν, ἀπροβλέπτων διαστάσεων μετὰ τὴν ἀνάμειξιν τρίτων, **πολεμικὴν ἀνάφλεξιν. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἐπιζητῆται αὐτὸ τώρα διὰ τῆς ἐλλεινῆς προτάσεως Νίμιτς ἀπὸ τοὺς ἐν ἀφανείᾳ σκοτεινοὺς διατάκτας ἢ καὶ ὑποβολεῖς της. Διὰ νὰ συντελεσθῇ δηλαδὴ, δι' ἐπεμβάσεως ξένων πάλιν, ὁ σκοπούμενος καὶ ἐδαφικός μας ἀκρωτηριασμός.**

Ὅπως ἦτο φυσικόν, τοιαύτη ἐπονείδιστος πρότασις προεκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριῶν ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὄχι μόνον ἐντὸς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁμογενῶν μας εἰς Ἀμερικὴν, Εὐρώπην, Αὐστραλίαν. Ἀλλὰ οἱ ἀδίστακτοι διαφεντευταὶ τῆς οἰκουμένης ἔγιναν προκλητικώτεροι. Τὸ ἐνεργούμενον των, ὁ *Νίμιτς*, **ἐπανῆλθε μετὰ νέας, χειροτέρας προτάσεις**, αὐτὴν τὴν φορὰν **ὀρίζων καὶ πῶς θὰ ὀνομάζεται τοῦ λοιποῦ ἡ ἑλληνικὴ Μακεδονία**, πῶς θὰ χρησιμοποιοῦμε εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐμεῖς τὸ ἱερὸν ὄνομα «*Μακεδονία*», αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποῦ

είναι ή ψυχή μας, όπως έβροντοφώναξεν ο αείμνηστος Μεγάλος Οδυσσεύς Ελύτης.

Είναι προς τιμήν της σημερινής ελληνικής Κυβερνήσεως, ότι απέρριψεν άμέσως και επέστρεψεν ως άπαραδέκτους τας νέας αυτας προτάσεις, άληθές διεθνές όνειδος.

21.- Η ελληνική άντεπίθεσις.

Αλλά αυτό δέν άρκει. Η επίγνωσις των έκτεθεισών άνωτέρω καταφανεστάτων άληθειών άναποδράστως ύπαγορεύει και τó εν προκειμένω **έθνικόν μας χρέος**. Τό όποϊον και **έπιβάλλει** :

*Η Ελλάς να επιμείνη άνενδότως εις άρνησιν άποδοχής του όνόματος Μακεδονία, άπλου ή εν συνθέσει, δια τó Σκοπιανόν κρατίδιον· να ύπερφαλαγγίση δέ τήν προκλητικότητά του άφ'ένός, με εύθειαν διακήρυξιν, ότι όσοι θέλουν να **ονομάζονται Μακεδόνες και ή χώρα των Μακεδονία, άνήκουν, κατά πάσαν θεώρησιν, ιστορικήν, έθνολογικήν, κλπ., δικαιωματικώς εις τήν Ελλάδα**, εν όψει μάλιστα και έγκύρου έπιστημονικής διαπιστώσεως, ότι τὰ 65 % του σημερινού πληθυσμου του Σκοπιανού κρατιδίου είναι Έλληνογενείς· και άφ'έτέρου, με ρητήν άπό τουδε δήλωσιν, ότι ούδέποτε ή Ελλάς θα συναινέση εις τήν εισδοχήν του Σκοπιανού κρατιδίου με τó κλοπιμαϊόν ελληνικόν όνομα εις τήν Εύρωπαϊκήν Ένωσιν, αλλά και τó Ν.Α.Τ.Ο., προβάλλουσα εν άνάγκη και τó δικαίωμα άρνησικυρίας (veto).*

Θά πρέπει δέ να άδιαφορήση δια τας οίασδήποτε **άντιδράσεις και πιέσεις τρίτων, μεγάλων και ίσχυρών**, άντιτάσσουσα : **ότι δέν έννοει χάριν των ιδικων των συμφερόντων να άπεμπολήση τήν έθνικήν της Ιστορίαν και άδιατίμητον τμήμα της έθνικής της ύπάρξεως· και ότι νομίμως άμύνεται κατά της παγκοσμίως πρωτοφανούς πλαστογραφίας, νόμιμον δικαίωμά της άσκούσα, άφου τó δικαίωμα άρνησικυρίας θεσμικώς παρέχεται ακριβώς προς άποτροπήν άνεπανορθώτων δεινών, ως τὰ εις βάρος της άπειλούμενα. Να ύπερφαλαγγίση δέ όλας τας διεθνείς άντιδράσεις με τήν **διενέργειαν δημοψηφίσματος**, με τó άπλου ένρώτημα, εάν ό Έλληνικός λαός δέχεται ή όχι τόν σφετερισμόν και χρησιμοποίησιν άπό τó Σκοπιανόν κρατίδιον του ελληνικού όνόματος «Μακεδονία».**

Και είναι και πάλιν παρήγορον τó γεγονός, ότι ή σημερινή ελληνική Κυβέρνησις άφισεν άνοικτόν τó ένδεχόμενον **και άσκήσεως του δικαιώματος άρνησικυρίας (veto) εις τήν εισδοχήν του σκοπιανού κρατιδίου εις τήν Εύρωπαϊκήν Ένωσιν και τó Ν.Α.Τ.Ο., και διενεργείας δημοψηφίσματος** δια τó θέμα του όνόματός του.

Μόνον με τοιαύτην ἔθνικῶς ἀξιοπρεπῆ στάσιν ὑπάρχει βάσιμος ἐλπίς ἀποτροπῆς ἀνεπανορθῶτων ἔθνικῶν μας δεινῶν.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Αἱ περιστάσεις, ὅπως τὰς διαμορφώνουν κυνικώτατα οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί, εἶναι ὁμολογουμένως δυσχερεῖς. Ἀλλά, ὅπως εἶπεν ὁ **Ράλφ Ἐμερσον**, «τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἔχει ὀράματα, τὸν προσκυνῶν αἱ περιστάσεις». Καὶ αὐτὸ ἰσχύει ἰσοδυνάμως καὶ γιὰ τὶς ἔθνικες κοινότητες. Καὶ τὰ σωτήρια αὐτὰ ὀράματα ἐκφράζουν κατ'ἔξοχὴν οἱ ποιηταί.

Ἄς ἀκούσουμε λοιπὸν τῶρα τὴν φρονηματιστικὴν φωνὴν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ποιητὰς μας, τοῦ ἀειμνήστου **Κωστῆ Παλαμᾶ** (1) :

*Καί, ᾧ μικροκάμωτη ἐσὺ γῆ, μετὴν τρανὴ ἱστορία,
Καὶ ἀπόσκεποι καὶ ξέσκεποι καὶ σὲ παραμονεύουν
μακρόνυχχα ὄρνια, βάσκανες φιδοματιές, οἱ ὄχτροί σου.
Μὴν τὸν ξεχνᾶς τὸν Βούλγαρο, μὴν μπιστευτῆς τὸ Σλάβο,
τὸν Τοῦρκο μὴν καταφρονᾶς καὶ πάντα νὰ ὑποπτεύης
τὸν ξένο, Φράγκο ἀπ' τὸ Βοριᾶ καὶ Φράγκο ἀπὸ τῆ Δύση.
Τὰ δαφνοκλάδια, ποὺ ἔστρωσες, κλινάρι μὴν τὰ κάμης
γιὰ νὰ πλαγιάσης· τ' ἄρματα στεφάνωσε μ' ἐκεῖνα
καὶ πάντα κράταε τ' ἄρματα καὶ ὀλονυχτιὰ στὸ πόδι
βιγλάτορας, βλεπάτορας ἀπὸ ψηλὰ ταμπούρια.
Καὶ τόλμα. Πρέπει νὰ τολμᾶς. Ἄγια Σωτῆρα ἢ Τόλμη.*

Ὁ Ἑλληνισμός, ὅσοι Ἕλληνες ὅπου τῆς γῆς,
εἶναι σύμφωνοι. **Ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς πρέπει νὰ τολμήσῃ.**

Γένοιτο !...

Λ*Λ*Λ*Λ

(1) Στίχους με διαχρονικὴν ἀξίαν ἀπὸ τὸ ποίημα-ῦμνον διὰ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον «Μιὰ βραδιά σ' ἕνα σπίτι» τῆς ποιητικῆς του συλλογῆς «Βωμοί» (βλέπε Ἀπαντα Κωστῆ Παλαμᾶ, μετὴν ἐπιμέλειαν τοῦ «Ἰδρύματος Κωστῆ Παλαμᾶ», τόμος 7^{ος}, Γκοβόστης, ἔκδ. β' χωρὶς χρονολογίαν, σελ.149-150).

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Λ*Λ*Λ*Λ

Α) ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Προοίμιον, σελ. 2

- 1.- Γένεσις τοῦ «Μακεδονικοῦ ζητήματος», σελ.3
- 2.- Ἡ Ἑλλάς ἐμπόδιον εἰς βλέψεις ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων, σελ. 4
- 3.- Ἡ ἀνθελληνικὴ πολιτικὴ. Συνθήκαι Ἀγίου Στεφάνου καὶ Βερολίνου (1878). Ἡ βουλγαρικὴ ἐπιβουλή. Πραξικοπηματικὴ κατάληψις τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας (1885), σελ. 4
- 4.- Ἡ κατὰ τῆς Μακεδονίας βουλγαρικὴ ἀπειλή, σελ. 5
- 5.- Ἡ «ἐπανάστασις τοῦ Ἴλιν-ντεν» μεθοδευθεῖσα ἐξόντωσις τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, σελ. 6
- 6.- Ἡ ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Μακεδονικὸς Ἄγὼν τῆς περιόδου 1904-1908, σελ. 8
- 7.- Ἡ μεταξὺ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων καὶ μέχρι τοῦ 1950 περίοδος, σελ. 9

Β) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

- 8.- Ἡ μετονομασία τῆς Βαρδαρίας εἰς Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας, σελ. 11
- 9.- Κατάρρευσις τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μεταβολὴ γεωπολιτικῶν δεδομένων. Αναζωπύρησις καὶ ὄξυνσις τῆς ἀπειλῆς, σελ. 12
- 10.- Τὰ ἰδικά μας σφάλματα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τὸ μετὰ τὸ 1950 διάστημα. Ἡ ἐθνικὴ μας ἀδράνεια, σελ.13
- 11.- Ἡ ἀφύπνισις, σελ. 14
- 12.- Ὁ οἰκονομικὸς ἀποκλεισμὸς τῶν Σκοπίων (1993), σελ. 15
- 13.- Ἡ «ἐνδιάμεσος συμφωνία» μὲ τὰ Σκόπια (13.9.1995), σελ. 16
- 14.- Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ζητήματος. Συνακολούθως ἀθρόαι ἀναγνωρίσεις τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου ὑπὸ τὴν ψευδωνυμίαν του, σελ. 18
- 15.- Πλήγματα ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς μας ἀκεραιότητος καὶ ἀπὸ συμμάχους μας, σελ. 20
- 16.- Ὁ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως βιασμὸς ἱστορικῶν, γεωγραφικῶν καὶ ἐθνολογικῶν δεδομένων, σελ. 21
 - Α) ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ, σελ. 21
 - Β) ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ, σελ. 23
 - Γ) ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ, σελ. 24
 - α) Κυριαρχία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, σελ. 24
 - β) Ἐξήγησις τῆς διγλωσσίας, σελ. 25
 - γ) Ἐπιβιοῦσα δωρικὴ διάλεκτος τὸ σλαβοφανὲς ἰδίωμα, σελ. 25
 - δ) Ἐθνολογικοὶ – Γλωσσικοὶ Χάρται, σελ. 26
 - ε) Τὰ πορίσματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Γενετικῆς, σελ. 27
 - στ) Ἑλληνογενεῖς τὰ 65 % τῶν σημερινῶν κατοίκων τοῦ Σκοπιανοῦ κρατιδίου, σελ. 28

- 17.- Γεωγραφικά και σύνθετα ονόματα, σελ. 29
- 18.- Χωρίς ξρειαμα αί αντίρρησεις μειοδοτῶν και συνθηκολόγων.
Α) Τὸ ἑλληνικὸν φαινόμενον μειοδοτῶν και συνθηκολόγων, σελ. 31
Β) Περί μὴ ἀμφισβητουμένου πατριωτισμοῦ, σελ. 31
Γ) Ὁ παραλογισμὸς ὅτι ἡ ὀνομασία «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας» εἶναι σύνθετος, σελ. 32
Δ) Ὁ παραλογισμὸς, ὅτι ἐξαναγκασμὸς τῶν Σκοπιανῶν νὰ ἀλλάξουν τὸ ὄνομά των, τὸ ὁποῖον και μόνον ἐπὶ 60 χρόνια γνωρίζουν, εἶναι «ἀντιδημοκρατικὸς» και «ἀντιπαραγωγικὸς», σελ. 32
Ε) Τὰ κακοβούλως ἀγνοούμενα διεθνή προηγούμενα, σελ. 33
ΣΤ) Τὰ περὶ «ἐθνικιστικῆς ὑστερίας». Ἔθνος και Ἐθνικισμὸς, σελ. 34
Ζ) Ὁ περὶ διεθνῶς ἀπομονώσεως τῆς Ἑλλάδος μῦθος, σελ. 37
Η) Ἀδιάφορος διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ὑπαρξὶς τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου. Περισσότερον συμφέρουσα ἢ ἐξαφάνισίς του, σελ. 37
- 19.- Ἡ ὀνομασία «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας» ὑπονομεύει και τὴν ὑπόστασιν τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου, σελ. 38
- 20.- Ἡ πρότασις Μάθιου Νίμιτς «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας-Σκόπια» ἐθνικῶς ἀπαράδεκτος, σελ. 40
- 21.- Ἡ ἑλληνικὴ ἀντεπίθεσις, σελ. 42.

Λ*Λ*Λ*Λ